1934 CINEMA 1935

Cinema Amateur

Una sessió a la Sala Studium

Divendres passat la Sala Studium es veié omplerta de gent àvida de conèixer la selecció de films del concurs de l'A. C. A. Entre la concurrència hem de fer destacar la presència de personalitats de la indústria cinematogràfica espanyola, prova que es comença a prendre pels nostres amateurs seriosament i no n'hi ha per menys, puix que la qualitat d'alguns dels films presentats mereixien aquesta atenció.

La selecta concurrència que assistí a la reunó va sortir-ne complaguda.

En aquesta sessió, que podríem dir-ne selecció del concurs, es presentaren els films següents:

"Lot", "Octubre", "Sangre en la pampa", de pas 9'5 mm. "La dona i els esports", "Sota el cel mallorquí", "Catllaràs", "Ceràmica Serra", del pas 16 mm.

Una selecció més acurada en la tria de films i noms potser hauria donat més valor a aquesta sessió, ja que la repetició d'un mateix productor al programa es podria interpretar com a favoritisme si no es tractés d'un dels primers valors del cinema amateur. Més varietat en els noms lletres dels tangos argentins, respira un fons irònic que fa que el públic s'hi divertixi i perdoni els falls cinematogràfics de la composició. Les darreres escenes a la comissaria són les més ben reeixides, tant en la interpretació com en el muntatge. El film, per ésser d'argument, i tenint en compte les dificultats que això representa, és mereixedor d'un aplaudiment, com així ho féu el públic que assistia a la sala.

"La dona i els esports", d'E. Ferrer. Donada la personalitat del realitzador, el film mereixia ésser una altra cosa i no caure, com ho ha fet, enlluernat potser pel tema, en un terreny de revista que perjudica la finalitat del film. Aquest film havia de respondre al seu títol i en realitat n'està molt allunyat; la vitalitat i dinamisme de l'esport que podia fer esdevenir la realització un gran film cinematogràfic n'és absenta i fa perdre qualitat al film. La fotografia i muntatge, perfectes com tots els films d'aquest conegut cineista, ajudat d'un *ralentis* molt bons, fan un films que passa sense pena ni glòria.

"Sota el cel mallorquí", d'E. Ferrer, és un film molt millor que l'anterior. Es un "cocktail" sobre l'illa de Mallorca. Es un bon film, de muntatge i de fotografia; El film és bell per la fotogènia del tema, ben pensat i molt ben realitzat. El títol, molt apropiat a l'assumpte. Però la Mallorca veritat, hem de confessar, no és un retret per al film, sinó per al cineista, no hi és. Es un film perfecte, però mancat d'ànima.

"Catllaras", de R. Puigròs, és un film d'una fotogènia meravellosa. Aquest cineista se'ns presenta amb una pel·lícula de les que encara no ens té avesats el cinema amateur. Els que regim el cinema amateur i ens atrevim a fer comparacions, veiem amb goig que del R. Puigròs de l'any passat al d'aquest any hi ha un salt enorme en pro del cineista, que el col·loca a les primeres files dels nostres amateurs. El film és molt bell per la plàstica amb què ha sabut copsar el paisatge, per la cura que ha tingut amb el muntatge i pel ritme que ha sabut imprimir al film. El tema no serà molt cinematogràfic, però és un recull d'imatges que ens demostren, en ésser muntades mestrivolament, el domini cinematogràfic de l'autor i la fina sensibilitat artística que el domina. El film fou coronat amb llargs aplaudiments, que confirma el bon acolliment que li dispensà el públic que emplenà la sala.

"Ceràmica Serra", d'E. Ferrer, és abans que tot el millor dels tres films d'aquest cineista que foren projectats en aquesta sessió. En aquest tornem a veure el Ferrer guanyador de la Biennalle de Venècia. Serà el tema...? El film té un "découpage" i un muntatge de mà mestra; la fotografia, acurada, i el film es manté dintre una sobrietat de moviment i plans que fan d'aquest un film cultural de gran valor artístic i cinematogràfic. Aquesta producció de Ferrer és un "chef d'oeuvre" del cinema amateur. Es un documental que pot competir amb el millor que hem vist dintre del cinema dit professional.

Fils com "Catllaràs", "Ceràmica Serra", "Sota el cel mallorquí" i "Octubre" honoren el cinema amateur i el situen dintre les manifestacions d'art de la vida barcelonina.

Felicitem a tots els cineistes que contribuïren a donar solemnitat a la sessió i a l'A. C. A., organitzadora de l'acte.

S. LLOPART

PUBLI CINEMA

AVUI

Sessió contínua d'onze matí a una matinada. Butaca, 1 pesseta

7 DIBUIXOS en un programa i una selecció de Noticiari U. F. A.-PARAMOUNT-ECLAIR - JOURNAL

3 Mikey Mouse amb negre.
4 Silly Simphonies en color.

NOTA: Els nois que assisteixin a les matinals seran obsequiats amb regals de les cases concessionàries de la marca Mickey Mouse.

VIDAS ROTAS

Dues mares en lluita sublim per l'amor del seus fills

MARUCHI FRESNO
LUPITA TOVAR
ARTURITO GIRELLI

Producció INCA FILMS

AVUI, DILLUNS, ESTRENA

Saló Catalunya

Famasso

Un film excepcional per aquells que encara creuen en l'amor

AVUI, ESTRENA

Quart Concurs català de Cinema Amateur

VEREDICTE

Reunit el Jurat qualificador per a emetre el veredicte del IV Concurs català de Cinema amateur, organitzat per la Secció de Cinema del Centre Excursionista de Catalunya, fou acordat, per unanimitat, concedir els premis de la següent manera:

Medalla de vermell als films:

"L'home important", de Domènec Jiménez.

"Ep! Jo també vull ésser un fugitiu!", de Salvador Mestres.

"Apunts del moviment", de Ramon Godó, d'Igualada.

"Dances i festes", d'Agustí Fabra, de Terrassa.

"Sisif", de Francesc Gibert.

"Estampes del blat", de Salvador Rifà.

"Pluja", de Joan Prats.

Medalla d'argent als films:

"Poema homeopàtic", de Manuel Amat.

"Visió urgellenca", de Claudi Gómez, de Cervera.

"Caza del conejo con hurón". de Daniel Jorro, de Madrid.

"De Barcelona a Port de la Selva", de T. A. Pinós.

Mencions honorífiques als films:

"A Day Excursion", de Nemo (Anglaterra).

"Dia i nit", de Lluís M. Rodés i Josep Bros.

"La tragèdia de Cordelles", de Valentí Castanys.

"Ciudades castellanas", de Daniel Jorro, de Madrid.

"El Cavaller de la Rosa", d'A. Sabater i J. Castelltort, d'Igualada.

"Mallorca", d'Oleguer Junyent.

"El Muro de la Muerte", de Claudi Gómez, de Cervera.

Premi extraordinari del C. E. de C. al millor film del concurs:

"L'home important", de Domènec Giménez.

Premis de cooperació:

Copa de la Generalitat de Catalunya al conjunt dels films "Ciudades castellanas", de Daniel Jorro, de Madrid.

Medalla del C. E. de C. a "Dances i festes", d'Agustí Fabra.

Copa AGFA a l'actor Francesc Oliver per la seva interpretació al film "Ep! Jo també vull ésser un fugitiu!".

Premi AGFA a "L'home important", de Domènec Giménez.

Medalla de l'Atracció de Forasters a "Danses i festes", d'Agusti Fabra.

Medalla de l'Atracció de Forasters, a "De Barcelona a Port de la Selva".

Copa Baltà i Riba, a "Bric-a-brac", de Manuel Amat.

Premi de la revista "Cinema Amateur", desert.

Premi de la Cinematografia Amateur, a "Apunts del moviment", de Ramon Godó, d'Igualada.

Copa Cuiàs, desert.

Copa Eumig, a "Sisif", de Francesc Gibert.

Copa Filmo, a "Creuer Sudatlàntic", de Joan Marin.

Copa Filmotècnia Enginys, a "Caza del conejo con hurón", de Daniel Jorro, de Madrid.

Tisores d'argent, de Delmir de Caralt, a "L'home important", de Domènec Giménez.

Copa Lluís A. Forgues, a "Pluja", de Joan Prats.

Premi Foto-Optica, a "Dances i festes", d'Agustí Fabra.

Copa Gevaert, a "Ep! Jo també vull ésser un fugitiu!", de Salvador Mestres.

Copa Kodak, a "De Barcelona a Port de la Selva", de T. T. Pinós.

Medalla d'or Kodak, a "Estampes del blat", de Salvador Rifà.

"Copa Kodak 8", desert.

Copa Pathé-Baby, a "Apunts del moviment", de Ramon Godó.

Copa Paillard Bolex", a "Ep! Jo també vull ésser un fugitiu!", de Salvador Mestres.

Copa Perutz, desert.

Premis Radio Hom: el primer, a "L'home important". Els deu premis restants a cadascun dels films premiats amb medalla de vermell i medalla d'argent.

Copa Sàbat, a "L'home important", de Domènez Giménez.

Copa Víctor, a "Estampes del blat", de Salvador Rifà.

Copa del argenter Serrahima, a "Ep! Jo també vull ésser un fugitiu!", de Salvador Mestres.

* * *

El dia 9 d'abril tindrà lloc l'àpat en honor del Jurat qualificador acte en el qual es farà lliurament als autors dels premis atorgats.

Del Primer Concurs Nacional de Cinema Amateur

Imminent la clausura d'inscripció al I Concurs Nacional de Cinema Amateur, convocat per la Federació Catalana de Cinema Amateur, tenim referències que les nostres entitats federades estan donant els darrers tocs al "stock" de films que ha de representar l'equip de cadascuna d'eles en la participació a la lluita pel Trofeu Generalitat de Catalunya, que vindrà a ésser el coronament dels importants premis oferts per a aquesta competió.

ACTUALIDADES
RAMBLA de CATALUÑA 37 - Tel. 11701

I encara:

Informació de la crisi gubernamental en

NOTICIARI FOX MUNDIAL

Totes les obres presentades en aquest concurs seran passades en quatre sessions públiques que tindran lloc a l'estatge de la Federació, Sala Studium, els dies 4, 11, 25 d'abril i 2 de maig, a les deu de la vetlla.

Per a l'assistència a aquestes sessions hom pot adquirir contrasenyes d'abonament o per cadascuna d'elles a la Sala Studium, entitats federades i en els principals establiments de cinematografia.

Parlem-ne...?

Acabant un film

Durant aquesta setmana és gairebé segur que quedarà acabat el rodatge d'exteriors de la nova pel·lícula amb Casimir Ortas de protagonista.

Perquè la pel·lícula estigui completament llesta mancaran només dos decorats que en aquests moments s'estan acabant de construir als estudis d'Orphea, sota la direcció de l'arquitecte senyor Lippschitz.

Hem tingut ocasió de veure part del treball realitzat, i sense por a equivocar-nos podem afirmar que es tracta, tanmateix, d'una cosa perfecta.

Els principals intèrprets d'aquesta pel·lícula, noms tots tan coneguts com els de Casimir Ortas, "Castrito", Rafel Medina, Hilda Moreno, Fortuny Bonanova, Olly Gchauer, Antoni Palacios, Manuel Paris i Lluís Villasiul, encarnen llurs respectius "rols" i responen sobrerament a allò que d'aquests artistes se'n pot esperar.

Joe E. Brown a Xina

La fama de Joe E. Brown (Bocasses) com "basebolista" el seguí fins la mateixa Xina, segons pogué comprovar-se quan visità Pequín en realitzar el seu viatge oriental.

Jugà a Pequín, a Xang-Hai i al Japó.

Joe Brown (Bocasses) es troba ara preparant-se per a un dels seus millors films, "El campeón ciclista", l'argument del qual és obra d'Earl Baldwin i el dirigeix el gran director Lloyd Bacon.

Ultra la seva fama com a jugador professional de bàsquet, Joe E. Brown és un dels actors americans més admirats a la Xina i al Japó.

De la mateixa realitat

La mateixa temença que van tenir als estudis de la Warner Bros. quan es filmà "Soy un fugitivo", que el públic no cregués en la possibilitat que aquelles condicions existissin, l'han tingut en filmar la dramàtica producció "Por el mal camino". No obstant, res més real que els fets que ens mostra aquesta magnífica pel·lícula.

Només al Tribunal de Menors, del qual és president el jutge senyor Blacke, a Los Angeles, són jutjats de seixanta setanta nois del tipus dels que apareixen en aquests film. Són nois als quals la policia agafa a les estacions de ferrocarrils i, una vegada al Jutjat se'ls dóna a escollir entre complir una condemna per vagabund o treballar per a l'Estat per setanta-cinc centaus diaris. Generalment accepten això darrer i són posats a treballar a les granges i a les lleteries. No els són lliurats els diners i quan han guanyat el suficient per a pagar el viatge al seu poble, els posen al tren sota la vigilància dels conductors.

Entre els nois que jutja diàriament el jutge Blacke sempre n'hi ha almenys un parell que són noies vestides d'home!

Una silueta de Verree Teasdale

Rossa, una de les dones més xamoses de Hollywood, és Verree Teasdale, a la qual la seva mare l'anomena afectuosament "Vu-u". Va nèixer al districte federal de Washington, però des de molt petita va anar a viure a Nova York amb els seus pares.

Es parenta de la novel·lista Edith Wharton i de la malaurada poetessa Sara Teasdale.

El fet que sigui l'esposa d'Adolphe Menjou (l'home més elegant del món), no li dóna més relleu, tal vegada por tenir ella també la fama d'ésser una de les dones de Hollywood que vesteixen més bé.

Té un cuiner japonès que li fa plats de la seva terra i que a ella li agraden molt, si bé li agraden també els típics americans. Es casà amb el cantant William O'Neal, però es divorciaren tot seguit. Té el costum de perdre els trens. Dorm en camisa, la maregen les alçàries i prefereix banyar-se en dutxa a fer-ho en banyera. Es una excel·lent amaçona i gran nedadora. La seva educació la va rebre a "Erasmus Hiph School" al famós pensionat d' Miss Parker. Més tard cultivà l seves aficions artístiques a "Sargeant's School of Dramatic Art i a la "New York School of Expression". En pocs dies signà dos importants contractes: un casarse amb el seu actual marit, Adolphe Menjou, i l'altre amb la casa Warner Bros. First National.

AVUI, ESTRENA

Delicada comèdia Paramount de palpitant actualitat

En escena, presentació de la gran cançonetista argentina

TANIA

amb el famós compositor

Enrique S. DISCEPOLO

i la seva gran orquestra argentina

Una nova i elegant modalitat del tango

PREUS CORRENTS

La pequeña Dorrit

segons la novella de Dickens

ANNY ONDRA

UNA VISIÓ DE LES BALEARS

produïda per UFILMS. Autor, J. ESTELRICH. Adaptació musical per 85 professors de la Gran Orquestra de Concerts de Barcelona, sota la direcció del mestre B. Samper

AVUI, DILLUNS

Maryland

METROPOL

2.ª SETMANA

el fantàstic doble programa

Secreto que quema

i

Contigo a la estratosfera

TIVOLI

DEMA, DIMARTS ESTRENA

LA LEGIÓN BLANCA

FOX

LORETTA YOUNG - JOHN BOLES

Blancs uniformes al servei d'un ideal

Biografies

Marion Davies

Marion Davies va nèixer en el 1906 a Brooklyn (Nova York). El seu pare era l'advocat Douras, magistrat del Tribunal Suprem de l'Estat de Nova York. Reine, una de les tres germanes de Marion dedicada al teatre, arran del seu ingrés havia adoptat el nom de Davies i més tard fou imitada per la nostra biografiada.

Entre els seus avant-passats, alguns d'ells molt interessants, figuren sir Francis Drake i el duc de Douras. El seu cosí Victor Hugo Douras viu en el seu centenari castell de Burgandia.

Miss Davies aprengué les beceroles a l'escola pública núm. 93 de Nova York, on era la capitana de l'equip de pilota basca. Més tard fou pensionista del Collegi del Sagrat Cor, on li va nèixer la seva afició al teatre, distingint-se allí mateix per la seva encarnació de Portia en "El mercader de Venècia"; de Viola, en "Twelth Night" i Mary en "Mary of Scotland". Acabats els seus estudis va ingressar a l'Acadèmia Nacional de Declamació.

La seva primera ambició fou ésser mestressa d'escola per a poder manar als nens del seu barri; però el destí la va portar a les taules, com ja hi havia portat a les seves germanes Reine, Ethel i Rose. En sortir de la Acadèmia fou molt sol·licitada com a model per a portada de revista i fou model d'Herrison Fisher i d'Howard Chandler Christy. Algun temps després feia la seva promera aparició entre el cor del grandiós espectacle "Chu-Chin-Chow", des de on passà a ésser ballarina en la famosa revista "Oh, Boy!", i d'allí a ésser la principal figura dels famosos ramells de belleses de Ziegfeld Follies.

Deu la seva iniciació en el cinema al seu cunyat Jordi Lederer, director de la Paramount, el qual li va donar un paper a "Getting Married", on va destacar immediatament per la seva bellesa i per les seves exquisides qualitats d'actriu de comèdia.

L'actuació seva en el cinema que més agradosament es recorda és en el paper de Pat a "Little Old New-York", que Marion voldria portar-lo de nou al llenç en forma de revista musical. No dubtem gens ni gota que si s'ho proposa ho portarà a terme la gran Marion.

Les seves estrelles favorites són Greta Garbo, Marlene Dietrich, Katherine Hepburn, William Powell, Gary Cooper i Charles Laughton. Diu que si arriba a deixar el llenç es dedicarà a escriure.

A Marion no la preocupa gens tenir cura de la seva bellesa, com a tantes altres els passa. Es renta la cara amb aigua i sabó i després se'n va a prendre el sol i l'aire pur. Li han sortit pigues, però tampoc en fa cabal. Adora els esports, especialment l'equitació. Detesta la gent "snob" i el pagament dels impostos i les crides telefòniques i els mosquits i la seva única superstició és no comptar tretze persones reunides a una taula.

Entre les seves millors amigues es compten Constance Talmadge, Elleen Percy, Katherine Menjou, Dorothy Mackil i Luella Parsons.

Marion Davies és una de les més exquisides mestresses de casa de la colònia cinematogràfica, comptant entre els seus visitants amb figures del món intellectual i social dels països que ha recorregut, entre ells recentment Bernard Shaw.

La cèlebre actriu amida cinc peus i cinc polsades i pesa cent vint lliures. Es rossa i d'ulls blaus.

Si s'ha de comprar roba feta, la prefereix comprar-la a Nova York que comprar-la a París o bé a Londres. Marion Davies confessa que pel que toca a vestir-se despèn una veritable fortuna i això que li atribueixen l'ésser una dona econòmica.

Els seus grans èxits cinematogràfics han estat "When Kighthood was in Flower", "Janice Meredith", "Little Old New-York", "Beverly of Graustark", "Marianne", "Bachelor Father", "The Cardboard Lover", "Blondie of the Follies" i "Floradora Girls". La seva primera pel·lícula per a la Warner Bros-First National serà "Page Miss Glory".

CAPITOL

AVUI, ESTRENA DE

JOSEPH M. SCHENCK PRESENTA

UNA AVERIA EN LA LINEA

con Spencer TRACY y Jack OAKIE

Un film "20TH CENTURY" divertit i emocionant, distribuït pels ARTISTES ASSOCIATS

Ràdio Barcelona i la premsa de Catalunya

El dimarts passat, dia 26 de març, Ràdio Barcelona portà a cap una retransmissió internacional d'alta envergadura, en la qual intervingueren vint-i-una antenes en servei de radiodifusió, de les quals set eren catalanes. Aquest sol enunciat diu a bastament la transcendència que tenen per a Catalunya, especialment a la seva radiodifusió, l'organització d'emissions radiofòniques d'aquesta mena.

Si bé és veritat que no poden prodigar-se, puix que el cost de les línies telefòniques, en una hora que dura una retransmissió com la que comentem, arriba a assolir una xifra exorbitant, no per això hom ha de fer marxa enrera, després d'haver fet una demostració de la categoria i qualitat de l'esmentada retransmissió internacional efectuada des de Leipzic, donant per programa un conjunt de més de dos-cents cinquanta executants.

I no solament no s'ha de fer marxa enrera, sinó que, ben altrament, cal prodigar i estimular la realització d'aquestes emissions que tan amunt posen el nom de la nostra radiodifusió.

Justifica el nostre optimisme el fet de veure la magnífica collaboració de l'anunci d'aquest acte de la premsa barcelonina i de tota la premsa comarcal catalana en fer-ne un ampli ressò. No podria ésser altrament, puix que la premsa és el mitjà de divulgació únic en la preparació d'un estat d'opinió que judiqui amb coneixement de causa la realització d'una magna empresa que, com la retransmissió des de Leipzic, mereix aquest qualificatiu.

La premsa de casa nostra va adonar-se, en el cas que comentem, de la transcendència històrica que tenia per a la radiodifusió de Catalunya, una retransmissió internacional amb la intervenció de vint-i-una emissores, i més si tenim present que l'entitat que realitzava tal empresa no era una entitat que volia competir amb ella.

Aquesta és la neta i transparent trajectòria de Ràdio Barcelona. Servir de nexe i de collaborador per al major desenvolupament de la premsa catalana, sense competir amb els seus legítims interessos, que precisament per ésser legítims, mereixen, no solament una alta consideració i respecte, sinó també el màxim suport per part d'aquells elements que així poden fer-ho.

Ampli és el programa que vol desenvolupar la Primera Emissora de Catalunya en emissions radiofòniques internacionals, amb una envergadura igual que la que ha tingut la de Leipzic.

Inaugurà aquest programa la magna retransmissió internacional del dia 23 de desembre de l'any passat, amb la intervenció de cent sis emissores, la major part emplaçades als Estats Units i al Canadà, transmetent, a llurs respectius ràdio-oients, un concert de cants místics de la famosa Capella musical montserratina.

Aquesta és l'obra d'una Emissora que vol servir, fent cas omís d'uns estrets pressupostos, el seu públic i la ciutat que com a bandera enlaira el seu nom.

Cal que tots els ciutadans es captinguin del que representa el fet que el nom de Barcelona serveixi per a organitazr unes emissions internacionals com avui solament en tenen una primícia igual els Estats Units i Anglaterra. Davant els noms d'aquestes dues nacions poderoses, cal posar-hi, d'ara endavant, el de Catalunya, que, en aquest extrem, té a favor seu el màxim respecte i la màxima estima de tota la radiodifusió universal.

Ràdio Barcelona és el gresol on es formen i perfilen aquestes emissions internacionals. Es davant d'aquest entusiasme i d'aquesta tasca gegantina que les més importants emissores del món han volgut que llur respectiva representació a Catalunya l'ostenti la primera emissora de la nostra terra.

JAUME TORRENTS

Els esports

Punching-ball

Quadrini aguantà els deu rounds a Miller, Batalino triomfà de Blay, i Swidersky ens va fer riure molt. — Maurice Holtzer és el nou campió d'Europa dels plomes. — L'homenatge a Gironès. — Diuen que està signat el tercer combat Uzcudun-Schmeling.—Micó contra Miller, a Madrid. Els amateurs. — Ortega, dimecres, posa en joc el seu títol davant Soro

MAURICE HOLTZER

El combat Miller - Quadrini donà el que d'ell s'esperava. El campió del món tingué una bona ocasió per a lluir les seves qualitats, davant un adversari que no podia inquietar-lo. Freddy Miller va poder-se fer un bon tip de pegar a satisfacció, tan de dreta com d'esquerra. En les represes primera, sisena i desena el veiérem emprar-se a fons, amb veritables ganes de guanyar abans del límit. Però Quadrini, en una demostració d'inigualable resistència, aguantà a peu dret les deu represes. En cap moment donà la impressió de poder guanyar, i en el seu honorable paper hi ajudaren molt, per una banda, la seva innegable experiència i, per l'altra, la tolerància que li dispensà el director de combat quan Quadrini s'ajudava de tots els seus recursos per a destorbar el joc del campió. Miller acabà el combat sense presentar cap senyal a la cara. No així Quadrini, que baixà del ring amb el rostre desfet pels cops. L'endemà del combat vam trobar-lo per la Rambla, i gairebé no el coneixiem. Quina cara! Per cert que, referent a Freddy Miller, volem remarcar una observació que férem. En els moments que Quadrini li arribava a l'estómac, tot i que l'italià no és pas cap excellent colpidor, el campió del món mostrà la molèstia que li produïen les escomeses al cos. Això ens féu pensar novament en el que vàrem escriure abans del combat amb Gironès per al títol. Ah, si el nostre campió hagués tingut moral per a no deixar-se desbordar d'aquella manera!

La presentació de Paül Swidersky fou la nota còmica de la reunió. Aquest polonès va fer dimecres el seu primer combat a Barcelona, i suposem, també, que el darrer. Fa dos anys — dèiem dilluns passat — Swidersky es trobava en gran forma. Sembla mentida el que pot perdre un home en dos anys. Només direm que l'Alcalà el va guanyar!

El combat Batalino-Blay fou el més interessant de la nit. Tots dos es presentaren en excellent forma, i disputaren vuit belles i competides represes. Com s'esperava, guanyà Batalino.

* * *

El nou campió d'Europa del pes ploma és Maurice Holtzer, per haver estat afavorit amb una decisió damunt Vittorio Tamaguini, decisió que es veu que no es mereixia pas massa. Feia més de cinc anys que aquest títol no s'havia mogut de Catalunya. Josep Gironès l'havia guanyat per primera vegada a Knud Larsen, i l'havia defensat victoriosament contra tothom. Per aconseguir que el campió fos un altre, la I. B. U. ha hagut de fer un tort al nostre campió i prescindir d'ell a l'hora de designar els que havien de disputar-lo.

Maurice Holtzer no podrà pas enorgullir-se del seu flamant títol fins i tant que no l'hagi revalidat davant el nostre campió.

* * *

Dilluns passat tingué lloc al camp de les Corts la primera part de l'homenatge popular a Josep Gironès. Acudí a presenciar els partits de futbol i les exhibicions dels boxadors més joves de Catalunya un públic nombrosíssim. Josep Gironès rebé l'homenatge dels seus adeptes, amb evidents mostres de satisfacció.

Es la vegada que hem vist el campió més rialler.

* * *

De Sant Sebastià diuen que ha estat signat un tercer combat Uzcudun-Schmeling, a disputar a Hamburg el dia 30 d'abril. El concepte que ens mereix aquest combat ja vam exposar-lo la setmana passada. Remarcarem, avui, que el manager de Max Schmeling, Joe Jacobs, ha manifestat als periodistes americans que seguament es tracta "d'un altre Schmeling", ja que el seu poulain només aspira a un combat amb Max Baer, combat que, per altra banda, Jacobs creu tenir poc menys que assegurat.

Tot i aquestes manifestacions de Jacobs, Paulino Uzcudun ha fet saber que un dia d'aquests començarà la seva preparació per tal que quan arribi el 30 d'abril pugui fer els millors honors que la seva edat li permeti als trenta mil duros que ha de cobrar per aquest combat.

* * *

Dèiem fa quinze dies que Josep Micó podia ésser un excellent adversari per a Freddy Miller. Hem llegit que aquest combat és d'imminent realització a Madrid. Veurem Micó com es portarà.

També anuncien a Madrid un Alf. Brown-Quadrini. El negre boxarà, després, a Barcelona. I Quadrini probablement també.

* * *

Abans-d'ahir continuaren a l'Iris les eliminatòries per als campionats de Catalunya dels amateurs. S'acabaren les eliminatòries dels plomes i se celebraren les dels lleugers. El lector ja deu esperar que li diguem que hi assistí molta gent. No caldria que ho diguéssim, perquè ja se sap que el públic que s'ha abocat a aquesta competició no es deixa perdre cap reunió, i fa bé. Abans-d'ahir, a l'Iris, no s'hi cabia.

La vetllada resultà del gust dels espectadors, perquè tots els púgils que hi van intervenir defensaren amb braó llurs possibilitats. A més, en els combats del pes ploma hi prenien part figures tan destacades i conegudes com Cazorro, Llobera — el finalista de l'any passat — i Lluch, entre molts d'altres, i el públic ja sabia per endavant que aquests xicots no decepcionen mai. Ahir la premsa diària publicà ja els resultats tècnics de la reunió. Nosaltres direm només que aquests tres xicots van guanyar l'eliminatòria corresponent.

I fins dissabte vinent, que l'Iris tornarà a ésser ple.

* * *

Demà passat hi haurà vetllada al Nou Món. En aquesta, Fortunat Ortega posarà en joc el seu títol de campió d'Espanya dels mosques davant Soro. Aquest ja fou acarat darrerament a Ortega, a l'Iris, i el públic protestà la decisió que donava el triomf al campió. El combat de dimecres depèn de la forma en què es presenti l'Ortega. Veiem difícil, però, que el títol canviï de mans.

Dos combats que prometen emoció figuren en el complement de la reunió: Santandreu-Alandi i Matesanz-Delgado.

QUENSBERRY

Una crida als amics de Joan Gimeno

Joan Gimeno, el que fou excellent jugador del Barcelona i del Júpiter — en aquest àdhuc arribà a campió d'Espanya del grup B. —, que va merèixer de la Federació Catalana l'honor de formar part del seu equip representatiu, Joan Gimeno, que fou sempre un jugador noble, correcte, que del seu pas pels terrenys de joc en deixà el record d'un esportiu model, es troba, avui, convalescent d'una molt greu malaltia. Una dolència, llarga i crudel, l'impossibilita de poder dedicar-se a les seves ocupacions i el té, per tant, en una situació molt crítica. Tant, que nosaltres, en fer-la pública, no cerquem sinó que aquells clubs dels quals ell formà part i la Federació i els esportius tots que recorden el Gimeno, jugador, vulguin ara, encara més, recordar-se del Gimeno malalt i necessitat.

BOXA al NOU MON

Demà passat, dimecres, nit, 10'15

Campionat d'Espanya del pes mosca

ORTEGA

contra

SORO

i els interessants combats

SANTANDREU-ALANDI

i

MATESANZ - DELGADO

Entrada general: 2 pessetes

RUGBY

Una carta de la U. E. Santboiana

Per dificultats materials ens veiem privats de publicar avui l'acostumada crònica del nostre redactor de rugby.

Fet aquest advertiment, hem de fer constar per a satisfacció dels nostres comunicants, que hem hebut una atenta lletra de la Unió Esportiva Santboiana en la qual ens fan present la protesta de l'esmentat club per uns conceptes exposats pel nostre redactor en una de les seves cròniques darrerament publicades.

Hem d'advertir als nostres comunicants què no creiem que el nostre company volgués atribuir al club de Sant Boi, en els seus comentaris, els qualificatius que el simpàtic club suposa. En primer lloc, perquè no creiem el nostre company capaç de fer semblants acusacions injurioses, i en segon lloc, perquè LA RAMBLA no les compartiria si realment existissin. Tenim per a la U. E. Santboiana el respecte i l'estima que mereix el seu historial gloriós, i si en algun moment ha pogut creure's el contrari ho lamentem sinceralment i creiem que bastaran aquestes paraules nostres per a esborrar tota mena de ressentiment, si existeix.

N. de la D.

ÈXIT, ÈXIT!

Dues edicions en menys d'un mes

ATLETISME

Tonijuan i Caminal foren els vencedors de la marxa i cursa a peu, respectivament, reservades a veterans

Gràcies a Acció Atlètica, alguns dels nostres marxadors i corredors a peu, veterans, tingueren ahir ocasió de demostrar com encara conserven lluïssors de les facultats que en altres temps els permeteren de figurar en llocs preeminents en aquestes especialitats atlètiques, delectant-nos en una actuació reeixida i brillant, encara que en alguns l'entusiasme i la voluntat podien menys que la bona intenció.

Alguns dels participants ens demostraren que no s'havien preparat gens ni mica per a la prova respectiva, mentre d'altres palesaren tot el contrari. Els primers hagueren de realitzar un esforç considerable per a classificar-se, i els segons, encara que lluitaren amb més energia, donaren un rendiment superior amb més facilitat.

Entre els concursants no figuraven un bon nombre de marxadors i corredors que al seu temps havien cridat l'atenció dels esportius per les seves formidables gestes. Però tenim la seguretat que si Acció Atlètica posa anualment a disputa aquestes proves, en anys successius la concurrència de vells atletes serà molt més considerable.

Aquestes dues proves tingueren lloc al Parc de la Ciutadella, i foren presenciades per un públic força nombrós.

En primer terme es donà la sortida als corredors a peu en nombre de tretze. Com que aquest nombre fou mal vist per Diodoro Ponç, aquest optà per abandonar al primer quilòmetre, evitant, així, mals pitjors...

Tot seguit hom s'adonà de quins eren els corredors que s'havien preparat més o menys conscientment per a aquesta cursa. Aquests eren: Tonijoan, Cutié i Robera, que en terminar la primera de les tres voltes fixades, havien pres un avantatge considerable als altres concursants. Aquells tres corredors lluitaren amb el mateix entusiasme, tàctica i amor propi de temps millors, donant la sensació d'haver retrobat una forma física a propòsit per a donar un bon rendiment. Per alguna cosa Cutié i Tonijoan havien estat dos ferms puntals de Catalunya en l'especialitat del cross, i figura menys destacada, Ribera.

A la segona volta la posició d'aquells tres era la mateixa, si bé Ribera, menys consistent, denotava una fatiga superior que li privà de sostenir la velocitat imposada pels altres dos.

En la recta final, Cutié i Tonijoan hagueren de llançar-se a fons per a disputar-se el primer lloc. Triomfà la superior energia i fons de Tonijoan, que fou molt aplaudit, com tots els altres, en el moment de trepitjar la cinta d'arribada.

* * *

Seguidament s'arrengleraren els marxadors en nombre de sis. Aquests donaren sis voltes, o sigui el doble dels altres.

L'únic marxador que donà la sensació d'haver-se preparat amb temps i a consciència fou Albesa, que ensems era la figura més destacada. Però Albesa anava tan de pressa, que en terminar la primera volta ja portava uns 200 metres d'avantatge a tots els altres. Això sorprengué tothom. Veritablement, el contrast entre la marxa d'Albesa i la de René Charlo, per exemple, era considerable. Considerà el Jurat que Albesa practicava una marxa irregular, i el desqualificà. Amb tot, Albesa, puntós, continuà la cursa, cobrint tota la distància i arribant a la meta en primer terme considerablement destacat dels altres. Oficialment no li serví, encara que demostrà trobar-se en un estat admirable i en condicions de poder continuar la pràctica de la marxa amb seguretats de tornar a ésser poc menys del que fou.

Desqualificat Albesa, Charlot i Caminal, que ocupaven la segona posició en tenir notícia del fall dels jutges, començaren un duel ple d'interès per a disputar-se el primer lloc. S'imposà la joventut de Caminal. René Charlot, el més vell, segurament, de tots es concursants, ocupà, després de tot, un honorable segon lloc. Enric Osero, plè de salut i cobert el cos de greix—un símptoma d'inactivitat física —, arribà tercer. Enric Maymó, el gran entusiasta del Nurmi i abans del Tagamanent, quart, i Vicenç Royo, el darrer, com en la cursa anterior.

L'organització, a càrrec d'Acció Atlètica, acceptable.

El públic desllui l'arribada dels concursants.

R. CALVET

Classificació de la cursa a peu

1. Vicenç Tonijoan, independent, 4 quilòmetres i 200 metres, en 15 minuts, 18 segons i 2 dècimes.
2. Manuel Cutié, Penya Pauses-Edelmiro.
3. Enric Ribera, F. C. Barcelona.
4. Joan Pei, C. E. Europa.
5. Joan Baides, F. C. Barcelona.
6. Antoni Balaguer, C. E. Europa.
7. Didac Devesa, independent.
8. J. Martínez, C. E. Europa.
9. Felicià Pubill, F. C. Barcelona.
10. Daniel Estivill, U. A. Nurmi.
11. Isidre Mestres, idem.
12. Vicenç Royo, F. C. Barcelona.

Classificació de la marxa

1. Vicenç Caminal, Sants, 8 quilòmetres i 200 metres, en 50 minuts, 49 segons i 2 cinquens.
2. René Charlot, independent.
3. Enric Osero, U. E. Sants.
4. Enric Maymó, U. A. Nurmi.
5. Vicenç Royo, F. C. Barcelona.

II Gran Premi de Sants

Fa pocs dies que s'ha obert la inscripció per al II Gran Premi de Sants, i ja passen de 40 els atletes inscrits; això demostra la importància que tindrà aquest any.

Són molts els premis que es reben diàriament; entre ells cal citar: el ciutadà batlle de Barcelona, Secció de Cultura Física de l'Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant, Banc de Biscaia, Casa Bayer, Casa Vilardell, Fill de Pere Cisa, etc., etc.

La inscripció continua oberta a l'Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant (carrer Riego, núm. 2, 1.er), de 7 a 10 de la nit, o a la Federació Catalana d'Atletisme (carrer de Sant Honorat, núm. 7, pral.), de 8 a 9 de la nit.

Xallenge Magí Mateu

Reunida la comissió organitzadora de la "Xallenge Magi Matheu", es va procedir al sorteig dels grups, els quals queden constituïts de la següent forma:

Grup A: B. U. C., F. C. Barcelona, G. de Tarragona.

Grup B: Junior F. C., Reus A. C., G. E. E. Gironí.

S'acordaren també les següents dates per a la celebració de la "Xallenge":

Dia 14 d'abril:

G. de Tarragona contra B. U. C. A les 10'30. Camp del Tarragona.

Reus A. C. contra Junior F. C. A les 3'30. Camp del Reus A. C.

Dia 28 d'abril:

F. C. Barcelona contra G. de Tarragona. Camp del G. de Tarragona.

G. E. E. Gironí contra Junior F. C. Camp del G. E. E. Gironí.

Dia 12 de maig:

F. C. Barcelona contra B. U. C. A les 10. A l'Estadi.

G. E. E. Gironí contra Reus A. C. A les 3'30. A l'Estadi.

Dia 9 de juny:

Gran final, a l'Estadi.

IX Campionat de Catalunya de lluita a la corda

I JORNADA CELEBRADA AL CAMP DEL CENTRE D'ESPORTS I EXCURSIONS

Primera lluita: Unió Excursionista de Catalunya-Ateneu Obrer Martinenc (A).

L'A. O. M. s'adjudica el combat en guanyar la segona i quarta represa amb els temps de 2' 35" i 1' 25", respectivament. La primera i tercera represa resultaren nulles. La lluita ha estat molt competida.

Segona lluita: Unió Gimnàstica i Esportiva-Ateneu Obrer Martinenc (B).

La U. G. i E. guanya el combat, apuntant-se la segona i tercera represa en 2' 43" 2-5 y 1' 53" 3-5, després d'una primera nulla.

Tercera lluita: Base Aero-Naval-Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant.

L'equip de la Base Aero-Naval s'ha adjudicat els punts per haver-se presentat incomplet l'equip contrincant.

Els equips s'han arrenglerat així:

U. E. de Catalunya: Campanyà, R. Rovira, Morell, J. Rovira, Comes, Castelltort, Duch . Góme.

A. O. Martinenc (A.): Pagan, A. Vidal, Massanella, E. Vidal, Borràs, S. Julià, Laguna i Mandret.

U. G. i E. de Badalona: Gràcia, Casajoana, Gol, Méndez, Garcia, Viguera, Gallardo i Cardona.

A. O. Martinenc (B): Bullosa, Viura, Ribes, Muixí, Castanyer, Vizcaíno i J. Julià.

A la Bordeta

El diumenge passat va tenir lloc al camp de la Bordeta un festival d'entrenament participant-hi atletes del Centre Gimnàstic Barcelonès i del Centre d'Esports i Excursions.

El resultat de les proves va ésser el següent:

80 metres:

Escanilla, 10" (C. d'E.); Pinyol, Cases, Carreres, Barrafont, Chillida.

Pes:

Gascón (C. G. B.), 9'56 m.; Beriain, Novell, Carreres, Escanilla, Pinyol.

3.000 metres:

Herrando, 10' 56" 1-5 (C. G. B.; Huguet, Martí.

Alçària:

Pinyol, 1'53 m. (C. d'E.); Escanilla, Cruz, Barrafont, Gascón, Novell.

300 metres:

Pinyol, 4" 5-10 (C. d'E.); Cases, Comes, Escanilla, Valls, Elipe.

800 metres:

Andreu, 2' 23" 3-11 (C. G. B.); Ibars, Buhigues.

4 x 100:

1. C. d'E. i E. (Dalmau, Cases, Pinyol, Escanilla).
2. C. Gimnàstic Barcelonès.

CAMPIONAT DE LLIGA

Primera Divisió

Espanyol, 2 - Arenas, 0.
Ath. Bilbao, 3 - Barcelona, 5.
Oviedo, 0 - Betis, 1.
Ath. Madrid, 3 - Donòstia, 1.
R. Santander, 5 - València, 0.
Sevilla, 1 - Madrid, 3.

Classificació

Betis	18	13	2	3	31	17	28
Madrid	18	13	1	4	49	26	27
Oviedo	18	10	1	7	47	36	21
Barcelona	18	7	5	6	44	38	19
A. Madrid	18	7	5	6	32	34	19
A. Bilbao	18	8	2	8	52	33	18
Espanyol	18	7	2	9	38	46	16
València	18	8	0	10	33	41	16
Racing S.	18	6	3	9	32	35	15
Donòstia	18	5	1	12	22	47	11
Arenas	18	3	3	12	16	44	9

Partits per al diumenge vinent

Betis - Espanyol.
Madrid - Racing.
Donòstia - Oviedo.
Barcelona - Sevilla.
Arenas - Athletic de Bilbao.
València - Athletic de Madrid.

CAMPIONAT DE LLIGA

Segona divisió

Valladolid, 0 - Sabadell, 1.
Múrcia, 2 - Osasuna, 0.
Celta, 2 - Hércules, 1.

Clasificació

Osasuna	6	4	1	1	11	6	9
Hércules	6	3	2	1	14	7	8
Celta	6	4	0	2	10	12	8
Múrcia	6	3	1	2	7	6	7
Sabadell	6	2	0	4	6	10	4
Valladolid	6	0	0	6	5	13	0

DE TARRAGONA

Club Gimnàstic, 0 — Vic F. C., 2

L'ensopegada que ha tingut l'equip del Club local en aquesta ocasió li pot costar cara, puix que els dos punts que avui es posaven en pugna, de guanyar-los, es posava de líder absolut en acabar la primera volta del torneig de Classificació, i aleshores hauria tingut la possibilitat de poder classificar-se per a la promoció; avui, després de la partida jugada, ho veiem un xic difícil.

L'equip del Vic ens demostrà en el primer temps ésser un equip de talla, principalment pel que es refereix a la davantera, puix que a més d'ésser ràpids, xutadors i corpulents, posseeixen un joc combinat de passades curtes i llargues que fan anar de corcoll els mitjos i defenses contraris. A la davantera del Vic hi ha dos valors positius del futbol: Buj i Rossell.

La primera part ha estat jugada a un tren rapidíssim; la pilota tan aviat era a l'una banda com a l'altra del terreny. Els dos únics gols que s'han marcat ho han estat precisament en aquest temps, per mitjà del davanter-centre Rossell, de resultes d'un gran nombre de jugades de la davantera, degudes la majoria a Buj.

Al segon temps el Gimnàstic ha pressionat de ferm, però avui la seva davantera ha estat pèssima, fins al moment que han perdut ocasions que molt bé els haurien pogut portar a la victòria.

Ha arbitrat Baonza, el qual ens ha demostrat que és tan dolent com abans. Ha arrenglerat els equips de la manera següent:

Gimnàstic: Zenzano, Bordes, Requesens, Martorell, Guillamat, Sabater, Barbarà, López, Sasia, Valls i Perona.

Vic: Baldrich, Blai, Botella, Camprubí, Vela, Ricard, Losada, Bassolí, Rossel, Buj i Toll.

P. Valls-Bas

5 CONGRES INTERNACIONAL DE LA PUBLICITAT

La celebració del cinquè Congrés Internacional de Publicitat, està fixada per als dies 20 al 24 d'abril. Com que aquesta data és tan propera, Publi Club prega totes aquelles persones o entitats a les quals interessi d'assistir-hi, que passin com més aviat millor a proveir-se del carnet de Congressista a les Oficines del Congrés, carrer de Santa Anna, 28, primer, telèfon 14211.

BURAC

Ahir al matí al camp de l'Horta varen jugar un partit amistós la "Penya" Valdés i el "Sagrarenc". Guanyà merescudament per cinc gols a zero la "Penya" Valdés.

Això no té res d'extraordinari, perquè la "Penya" Valdés compta amb un bon equip i el "Sagrarenc", en canvi — almenys el "Sagrarenc" que va jugar ahir al camp de l'Horta — el té molt dolent.

L'extraordinari del cas és que amb l'equip de la "Penya" del seu nom encara hi juga el senyor Miquel Valdés, ex-jugador del Barcelona a l'època de pedra del club degà — "con permiso de don Aguztín", el del "Català... — i exdirectiu del mateix Club fa quatre dies...

El senyor Valdés, del qual un "company" d'equip ens va dir que compta 63 anys, es cobria la calba amb una boina i estrenava unes sabates de color d'ametlla torrada que trencaven el cor i que eren l'enveja dels "nanos" que bo i prenent el sol havien anat a veure l'equip de la "Penya" i que no sabien avenir-se que aquell "senyor" anés tan lleuger camp amunt i camp avall, fent com aquell que marcava l'extrem dreta del "Sagrarenc", que, pobrissó!, es marcava sol...

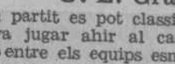
Abans de començar el partit Sants - Terrassa jugaren dos equips de veterans dels traspassats Internacional i Centre d'Esports de Sants.

Com és de rigor en partits de "troglodites" del futbol, les panxes i les calbes corrien en profusió pel camp. Les famílies dels veterans disseminades per les llotges posaven sempre un comentari graciós a l'actuació del pare, del senyor... o del gendre.

Solament d'un jugador no es feia broma. Era de Piera, que recordant-se dels seus bons temps engegava respectabilíssimes canonades i corria amb gran delit pel camp, com si tingués vint anyets.

Es el que deien espectadors maliciosos:

—¡Aquest Piera és un veterà nou de trinca!

A la part de baix del camp del Sants hi ha dues clapes d'herba que s'eixamplen en els respectius angles del "còrner".

Aquests dos sectors del terreny són proveïts d'una herba tan fina com la dels jardins de qualsevol plaça urbanitzada de la ciutat. Són dues mostres vivents d'un passat esplendorós de la Unió Esportiva de Sants...

La gent s'estranya de la permanència obstinada d'aquestes dues clapes d'herba, ja que aquesta és innecessària en un camp de segona categoria. Nosaltres, si hem d'ésser sincers, també n'estàvem estranyats, però quan ahir vèrem sentir el comentari de dos aspirants a directius, coneguérem la causa d'aquesta permanència. Un li deia a l'altre:

—...Perquè així, home, quan siguem de primera categoria tindrem feina feta. Solament haurem de plantar l'herba a la resta del camp...

—Ves per on, aquestes dues clapes són passat i futur de la Unió Esportiva de Sants. Com si diguéssim un capítol de la història del club.

AHIR A GRACIA

Dertusa F. C., 1 — U. E. Gràcia, 3

De bon partit es pot classificar el que es va jugar ahir al camp del Guinardó entre els equips esmentats, partit que corresponia a la Segona Ordinària, Ronda Final, últim de la primera volta. Si els jugadors graciencs persisteixen en llur fe en la lluita, és gairebé segur que assoliran un lloc ben honorable en la classificació.

Tot just començat el partit, en una jugada personal, Bou obté el primer gol de la tarda, quan feia uns tres minuts ecassos que l'àrbitre havia donat el senyal d'iniciar la partida.

El Dertusa obté l'empat en tirar-se un còrner contra la porta gracienca. Civit s'encarrega de fer el segon punt en aprofitar una passada de Bou que Lloret havia preparat en fer-se amb la bala.

I sense variació fineix la primera part.

En començar la segona part Civit marca el tercer i últim gol en aprofitar un centre de Lloret, i que Bou, en veure que estava marcat per diversos jugadors del Dertusa, no podia fer-lo de cap manera.

El Dertusa ha tingut diverses ocasions de marcar, però la seva davantera ha fallat bastant; no obstant, és un equip que en el seu camp és molt difícil de guanyar pel molt de fons que posseeix.

També el graciencs han tigut moltes ocasions de marcar, i si no ho ha aconseguit, ha estat per entretenir-se massa i no decidir-se a xutar a gol.

Arbitrà el senyor Prada, molt encertadament.

El Gràcia arrenglerà el seu equip així: Font, Clotet, Roca, Alòs, Sabadell, Mongó, Lloret, Cantarell, Bou, Barri i Civit.

EL PAPER DE FUMAR DE MILLOR QUALITAT

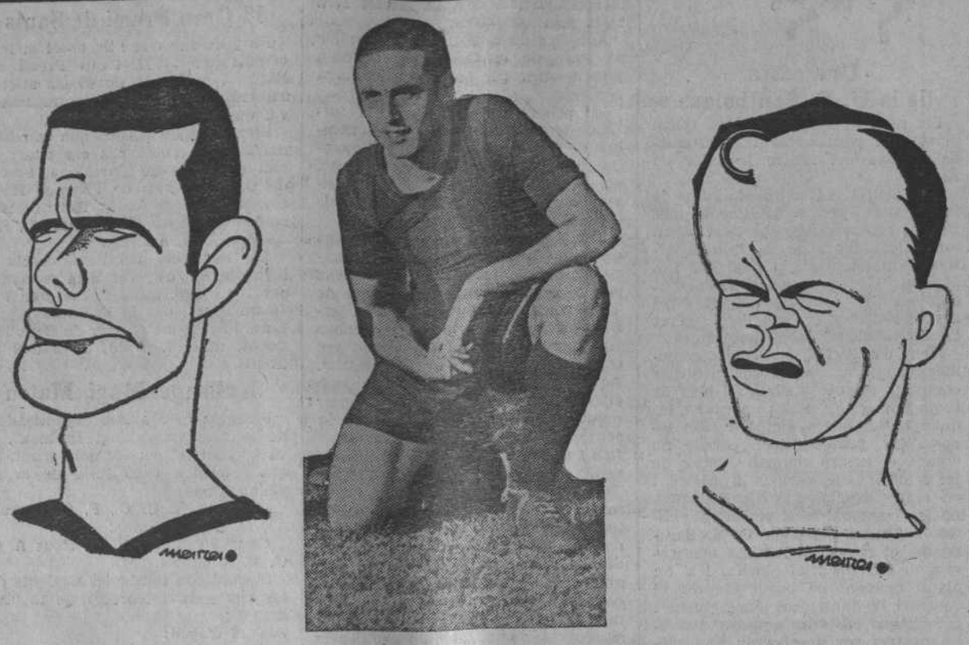
UNA BONA JORNADA

El «IV Cross Las Arenas-Bilbao» fou guanyat brillantment per l'equip cata'à. Geroni Joan aconseguí classificar-se en primer lloc.

L'Athletic de Bilbao fou batut netament pel F. C. Barcelona en el seu propi camp de Sant Mamés.

Els esports

L'actualitat gràfica

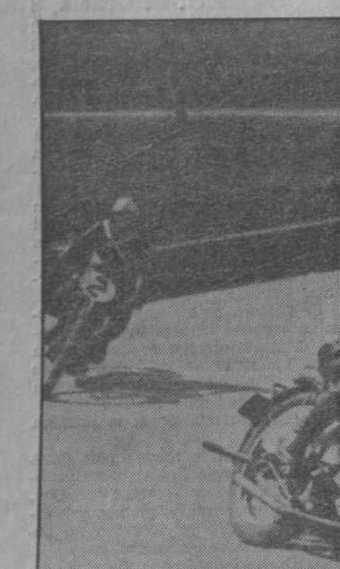

Tres figures del matx Athlètic de Bilbao-Barcelona: Alcoriza, Raich i Ramon

En el mateix festival que triomfaren les germanes Soriano, l'equip de revellaments 3 x 100, integrat per Navarro, Brull i Sabata, s'apuntà una magnífica victòria en batre el rècord d'Espanya d'aquella especialitat que posseïa el "Canoé Club" de Madrid

(Foto Berd-Buyosa)

El Madrid es preocupa ja del successor de Zamora. Sembla que l'hongarès Alberty — l'efígie del qual reproduïm — ha donat un excellent resultat. Les seves actuacions fins ara han estat justament elogiades

En ocasió de l'homenatge a Josep Gironès, tornà a vestir la samarreta del Barcelona el que fou genial jugador d'aquest club Josep Samitier.

La seva actuació en l'equip de veterans entusiasmà el públic, que l'aplaudí frenèticament i recordà amb enyorança temps gloriosos.

De resultes d'aquella actuació sembla que moltes diferències s'han esborrat...

Altra vegada les germanes Soriano. I esperem que no serà la darrera.

El dijous passat, en ocasió de l'homenatge a Pinillo, Carme Soriano batè — aquesta vegada oficialment — el rècord de Catalunya 100 metres dors i la seva germana Enriqueta el d'Espanya dels 200 metres braça de pit. Evidentment, les germanes Soriano constitueixen l'orgull de la natació catalana.

El I Gran Premi Motociclista Amateur celebrat ahir sobre el circuit de Sant Quirze de Safaja fou un èxit en tots els aspectes. Heus ací un viratge en plena lluita.

(Foto Berd-Buyosa)

Aquest espectacle només acostumàvem a veure'l, de quan en quan, en els camps de futbol. Ahir — pel que es dedueix de la foto — pogué veure's també durant la celebració del partit d'hoquei (campionat d'Espanya) entre el Polo i el Terrassa.

I consti que no ens en alegrem pas.

(Foto Berd-Buyosa)

UNA BONA JORNADA

L'Espanyol—completant els éxits de Bilbao—va vèncer l'Arenas, mentre el Sabadell, a Valladolid, s'apuntava una difícil i merescuda victòria.

En el circuit de Sant Quirze de Safaja va celebrar-se, amb èxit esclatant, el «I Gran Premi Motociclista Amateur».

El partit Espanyol-Arenas resultà molt poc espectacular. Cap dels dos equips no tingué allò que se'n diu una tarda brillant. Heus ací una de les poques jugades una mica interessants davant la porta de l'equip bilbaí

(Foto Berd-Buyosa)

Ahir tingué lloc a Bilbao el IV Cross Las Arenas-Bilbao, amb la participació dels millors corredors peninsulars. Jeroni Joan, el nostre gran campió, ratificà la seva gran victòria del Campionat d'Espanya, classificant-se en primer lloc. I amb ell triomfà plenament l'equip de Catalunya, tot i que es desplaçà mancat d'elements com Andreu i Mur, de primeríssima fila

Després d'uns mesos d'absència forçosa, retingut a Alemanya a causa d'un accident greu, dissabte arribà a la nostra ciutat el formidable corredor motociclista Aranda, al qual fou tributada una rebuda cordialíssima per part dels nostres elements esportius més representatius

L'Athletic de Bilbao fou batut ahir pel Barcelona en "su propia salsa", com diuen els bilbaïns. No tingueren els lleons del Nord una tarda feliç i es van veure superats per la rapidesa dels jugadors catalans. Un dels pocs elements que se salvà de la catàstrofe fou el mig ala internacional, Cilaurren

ZAMORA,
l'únic "supervivent" de l'època gloriosa del futbol peninsular

CAMI,
segon català classificat al IV Cross Las Arenas-Bilbao

MOTOR AVIACIÓ

El I Premi Motocicli ta Amateur

Ahir es corregué el I Premi Motociclista Amateur sobre el circuit de Sant Quirze Safaja; fou una prova organitzada pel Moto Club de Catalunya. Els corredors havien de fer deu voltes de circuit, la qual cosa representava 95 quilòmetres 240 metres de recorregut total. No tots els corredors donaren les deu voltes, perquè el reglament imposava aturar-se en passar la línia de cronometatge un cop hagués arribat el primer, i la classificació es feia segons llur situació; aquesta mesura és, al nostre entendre, del tot encertada.

Heus ací la classificació general:

1.—Lluís Marquès, 1 h. 16 m. 53 s. (74'325 km. p. h.).
2.—Jaume Not, 1 h. 17 m. 27 s.
3.—Manuel Marquès, 1 h. 20 m. 55 s.
4.—Porthos, 1 h. 23 m. 23 s.
5. F. Puchades, 1 h. 23 m. 25 s.
6.—X. X. (9 voltes), 1. h. 21 m 53 s. (62'808).
8.—Patek (9 voltes), 1 s. 22 m. 50 s.
9.—Miquel Mates (7 voltes), 1 h. 23 m. 11 s.

La volta més ràpida fou la tercera que donà Lluís Marquès a la velocitat de 75 quilòmetres 854 per hora.

Heus ací la classificació per categories:

Classe 250 c. c.:
1, Emili Tintorer; 2, Miquel Mates.

Classe 350 c. c.:
1, Lluís Marquès; 2, Manuel Marquès; 3, X. X.; 4, Patek.

Classe 500 c. c. i superior:
1, Jaume Not; 2, Porthos; 3, F. Pujades.

La prova fou un èxit, malgrat haver-hi solament dotze inscrits i nou classificats. Diem que fou un èxit perquè sobre un circuit tan difícil com el de Sant Quirze Safaja és summament difícil aconseguir un promedi de 74 quilòmetres per hora. Agafeu el vostre cotxe i proveu tan sols una volta i us en fareu càrrec. Fou un èxit també perquè quedà demostrat que tenim encara bons corredors, d'aquells que corren amb cap, és a dir, pensant en totes les coses que fan referència a la cursa. Per aconseguir els promedis assolits forçosament havien de llançarse en els viratges, però mai cap d'ells no féu més del que podia; per tant, no hi hagueren accidents. Aquesta és la manera de córrer, corre amb el ferm propòsit d'arribar. De vegades el voler córrer més del que un pot ocasiona, si no accidents, almenys pèrdues sensibles de temps.

Abans de començar la cursa el circuit presentava un aspecte animadíssim. Aranda, que fou rebut amb mostres de simpatia per part de tothom, donà la sortida a les 9 h. 45 m.

A les primeres voltes Lluís Marquès, Not i Patek es destacaren marcadament dels altres concursants. A la quarta volta aquest últim tingué una avaria en les conduccions d'oli del motor que li ocasionà un gran retard, mentre Lluís Marquès prenia una davantera que no havia ja de perdre en tota la cursa.

Tots corregueren bé, cosa que fa augurar la possibilitat d'altres proves d'aquesta mena, sobretot si reneixia el veritable esperit de l'"amateur".

Al nostre entendre, haurien pogut haver-hi molts més corredors a la prova. La carretera es veia plena de motoristes, que, com solen fer en aquests casos, "marquen de viratge" en tota ocasió. Doncs bé: una ocasió esplèndida se'ls presentava per a lluir llur habilitat.

Una demostració de veritable "amateurisme" fou la que féu Tintorer, el veterà de la colla, que prengué la sortida amb un 250 c. c. per demostrar que li era possible obtenir un promedi acceptable, i ho aconseguí a bastament.

Felicitem els directius del Moto Club de Catalunya, organitzadors d'aquesta prova, i desitgem que aconsegueixin fer aquell planter de corredors de motociclistes que tots desitgem.

El pròxim gran esdeveniment motociclista

STANLEY WOODS, TYRELL SMITH I E. A. MELLORS INSCRITS AL III GRAN PREMI INTERNACIONAL DE BARCELONA

Aquests tres noms, la inscripció dels quals ha aconseguit per a la seva cursa del 28 d'abril el Moto Club de Catalunya, són ja per ells mateixos suficient garantia per a pronosticar el fort regust esportiu de què estarà revestida aquesta magna competició del motor.

El renom i historial d'aquests tres pilots, que avui es disputen la supremacia en totes les curses del continet europeu, ve a prestar al III Gran Premi Internacional de Barcelona un enlairament de la seva importància, que des que es portà a terme el Gran Premi d'Europa al circuit de l'Ametlla, també organitzat pel Moto Club de Catalunya, no haurà assolit cap altra cursa celebrada a la nostra nació.

Aquesta conjunció d'alts valors motociclistes en una cursa la data de celebració de la qual está tan propera a la iniciació de les més importants curses d'Anglaterra palesa clarament l'interès que desvetlla en les esferes internacionals el III Gran Premi Internacional de Barcelona, puix que ha de fer-se constar que a la inscripció d'aquests tres asos britànics seguirà la d'altres de la mateixa nacionalitat, la qual està pendent de petits detalls, precisament per la circumstància abans esmentada de córrer en data propera les 200 milles d'Irlanda i començar tot seguit els entrenaments del Tourist Trophy anglès.

Si a aquest antecedent afegim que enguany competirà també en el III Gran Premi Internacional de Barcelona el corredor alemany Vinkler, guanyador en la passada temporada del Tourist Trophy holandès, Tourist Trophy d'Hongria, Gran Premi Alemanya, Gran Premi Suïssa i altres de les més importants curses europees, formant equip amo els seus compatriotes Ernst Loof i Soenius, ja coneguts per llurs magnífiques actuacions a Montjuïc en anys anteriors, i Frantz Krammer, Hans Hausler i Frantz Vaasen, l'historial dels quals és dels més brillants, i que a aquests equips seran enfrontats els més notables de Suècia, França, Suïssa i Itàlia, no és aventurat assegurar que la lluita al circuit de Montjuïc ha d'ésser una nota d'emoció pels valuosos factors que han de prendre-hi part, seleccionats entre el millor del món motorista internacioanl.

La VII Exposició Internacional de l'Automòbil

A la pròxima exposició de l'automòbil hi haurà 292 stands per a cotxes de turisme, 82 per a camions, autobusos i remoltcs, 18 per a carrosseries, 4 per a aviació, 151 per a accessoris i 6 per a motos i bicicletes.

La desproporció existent entre les motocicletes i els cotxes de turisme és una prova evident de l'anèmia que pateix el comerç de motocicletes.

L'exposició serà, però, molt interessant: El total de stands és de 553, i ultra Espanya hi prendran part onze nacions més.

Una conferència del doctor Azoy

El doctor Azoy es una persona molt coneguda dels aviadors catalans; és ell qui examina llurs condicions fisiològiques quan han de renovar la llicència d'aptitud. Es a dir, que el doctor Azoy és una de les persones més qualificades per a parlar de l'adaptació de l'home a les condicions físiques del vol. Es per això que la Secció de Serveis Aeronàutics de l'Aero Club de Catalunya invità el doctor Azoy a donar una conferència a la sala d'actes, amablement cedida per l'Associació d'Enginyers.

El tema de la conferència serà: "L'entrenament fisiològic dels aviadors a les diverses especialitats aeronàutiques.

Donada la personalitat del conferenciant, tenim la seguretat que el dissabte vinent, a dos quarts de vuit del vespre, la sala de conferències de l'Associació d'Enginyers estarà curulla de gent.

Els «Pou du Ciel»

Un grup d'alumnes del tercer curs de fadrins fusters de l'Escola del Treball construeixen una avioneta del tipus "Pou du Ciel", segons les instruccions de Miquet. Tindrem ocasió de tornar-ne a parlar. També a França s'han construït ja una dotzena de "Pou", la qual cosa ha fet que els Serveis Tècnics de l'Aeronàutica francesa s'interessessin per aquesta fórmula, i es diu que han encarregat un d'aquests aparells a Miguet, per tal d'efectuar algunes proves a Villecoublay i determinar en quines condicions es podrà lliurar un certificat de navegabilitat.

El "Bureau Veritas" pren cartes en l'afer, de manera que és molt probable que Miguet aviat podrà volar als aeròdroms oficials. Això alegrarà segurament aquells alumnes del tercer curs de fadrins fusters, perquè amb el certificat de navegabilitat l'aparell que construeixen tindrà el "dret" de volar.

En aquesta ocasió, i per boca dels dirigents de la Secció Espanyola de la Lufthansa ens vam assabentar que els avions d'aquesta companyia prestaran servei els diumenges com els dies feiners, i que l'avió que porta el correu d'Amèrica tocarà Barcelona en lloc d'anar directament de Marsella a Sevilla. Ho celebrem.

PRUEBE UNO HOY

STUDEBAKER

Distribuïdors:

Romagosa i C.ia S. en C.

Carrer València, 295

BARCELONA

Els esports

Aranda arribà el dissabte a Barcelona

A les 2.25 de la tarda arribà a l'Aeròdrom de la Volateria l'avió de la Lufthansa en el qual viatjava el corredor motociclista Aranda, que, com se sap, torna convalescent d'un greu accident que sofrí a Alemanya. La companyia Lufthansa tingué la gentilesa de transportar Aranda i la seva senyora gratuitament des de Chemnitz fins a Barcelona.

L'arribada d'Aranda constituí una manifestació de simpatia per al gran corredor. Anaren a rebre'l destacats elements de motorisme català, així com també molta part de la premsa esportiva de Barcelona. També hi eren el cònsol d'Alemanya, senyor Deiters, el seu secretari, familiars d'Aranda i Graff Beroldingen, delegat de la Lufthansa a Barcelona.

Aranda s'emocionà en veure la rebuda que se li feia, i la seva esposa no pogué contenir unes llàgrimes. Abraçades.

El senyor Deiters invità llavors els familiars d'Aranda a fer un vol damunt Barcelona amb l'avió amb el qual havia viatjat. Després es feren dos vols més ocupant la cabina motoristes barcelonins, algun dels quals —encara que sembli estrany—no havia volat mai. Es veu que encara queda alguna que altra persona que té prou esperit modern per a provar què és volar.

L'arribada d'Aranda constituí una festa simpàtica, i ensems una ocasió per a fer propaganda de la locomoció aèria.

MAJESTIC HOTEL

I RESTAURANT

Coberts a 10'50 ptes. i a la carta

Plats regionals - Excellent cuina

Servei perfecte - Salons per a

Banquets, i Bodes Festes

Orquestra :: Preus moderats

Escuriet triomfa a Castelló

Castelló, 1.—Organitzada pel Club Ciclista Castelló i patrocinada per l'Ajuntament i la Diputació, se celebrà una cursa ciclista sobre un recorregut de 130 quilòmetres, compresos entre Castelló-Alcalà-Castelló.

Prengueren part 30 corredors, i resultà vencedor Escuriet, seguit per Salón, Molina, Cardona, Esteve, Capella, etc.

Vietto vença en la cursa París-Niça

Niça, 31. — Classificació de la sisena i darrera etapa, Cannes-Niça, 145 quilòmetres, de la cursa ciclista París-Niça:

Segon, Vervaecke, en 3 h. 42' 38".
Tercer, Lesueur, en 3 h. 47' i 7".

A la classificació general figuren: 1, Vietto; 2, Digneff, i 3, Lesueur.

CICLISME

¿S'ajorna la II Jaca-Barcelona?

Hom ha llegit que es molt possible que la segona edició de la cursa Jaca-Barcelona sofreixi un ajornament per tal de no "coincidir" amb el IV Gran Premi de la República Eibar-Madrid-Eibar.

Sembla que aquest rumor ve relacionat amb la lentitud d'inscripció a càrrec dels asos, puix que aquests tenen en compte que estan obligats a defensar llurs interessos, i que de cara a la pesseta hi ha més probabilitats de guanyar-ne en la prova del Club Ciclista Eibarrès.

Aquesta cursa consta de cinc etapes, distribuïdes així:

Dia 13 d'abril: Eibar-Vitòria-Burgos, 231 quilòmetres
Dia 14: Burgos-Madrid, 242 quil.
Dia 15: Repòs.
Dia 16: Madrid-Saragossa, 322 quil.
Dia 17: Saragossa-Pamplona, 176 quilòmetres.
Dia 18: Pamplona-Eibar, 179 quil.

La qüestió econòmica ofereix els següents premis de classificació internacional: Primer, 2.000 pessetes; segon, 1.500; tercer 1.000; quart, 500; cinquè, 400; sisè, 300; setè, 200; vuitè, 100.

A més hi ha una classificació nacional amb premis de 1.000 pessetes, 800, 700, 600, 500, 400, 300, 200 i 100.

Com es pot veure, l'ocasió és tentadora per als corredors nacionals, els quals, a més, poden provar l'estat de forma en què es troben.

Per altra banda la cursa Jaca-Barcelona quan es creà es féu evidentment amb el doble sentit de fer-la coincidir amb la data del 14 d'abril, aniversari de la República.

Aprofitem ara aquesta ocasió per a remarcar la incertesa en què es mouen les organitzacions de la U. E. de Sants, puix que a més d'aquest cas de la Jaca-Barcelona, encara no se sap ben bé si la Volta a Catalunya serà internacional o nacional, i si les dates seran les fixades per endavant.

Ens esmbla que aquesta diguem-ne desorientació perjudica ostensiblement les organitzacions ciclistes, puix que els corredors necessiten conèixer fets concrets i saber a què atendre'ns.

Fóra lloable que hom veiés un sentit categòric d'afirmació, de seguretat en el muntatge de les nostres curses que així no perdran llur crèdit i seriositat tan ben guanyades.

La Volta a Espanya va endavant

La primera Volta ciclista espanyola, voltada d'una propaganda ben dirigida, tan ben dirigida que fins hi ha qui s'oblida del que "és seu" per a parlar del que no l'ateny d'una manera directa, va ja concretant els detalls d'organització.

Es curiós d'observar com s'intenta de muntar un ambient, que no existeix, a l'entorn dels cinc corredors madrilenys seleccionats per a participar a la Volta a Espanya.

Es una veritable llàstima que Castella no compti amb corredors com els Trueba, Canyardo o Ezquerra, perquè aleshores s'haurien pogut engrescar justificadament.

En la participació estrangera s'ha escollit dos corredors suïssos: Egli i Blatman, els quals al costat de Barral, Max Bulla i Valentyn, constitueixen evidentment una excellent representació, molt adient al valor dels corredors nacionals, que podran sense dubte estimular-se en fer les comparacions amb aquests asos internacionals.

RAMPA

ADLER

demostra la seva perfecció mecànica batent **4 rècords internacionals** en el circuit automobilista de l'Avús (Alemanya) del 25 al 27 març en un cotxe de 1.000 c. c.

4.000 kil. a **110'06** kil. per hora || 5.000 kil. a **110'02** kil. per hora
3.000 milles a **109'99** kil. per hora || 48 hores a **110'08** kil. per hora

ADLER, és, de més a més, un cotxe elegant, confortable i modern

BALTASAR FIOL — **Av. 14 Abril, 435**

TORNEIG PRE-PROMOCIONAL

Martinenc - Tàrrega, 1-1.
Sants - Terrassa, 6-0.
Europa - Sant Andreu, 0-1.
Horta - Calella, 4-2.
Iluro - Granollers, 2-3.

Classificació

Granollers	16	10	1	5	44	29	21
Sants	16	10	1	5	38	21	21
Terrassa	16	9	1	6	32	28	19
Horta	16	8	2	6	36	32	18
St. Andreu	16	7	4	5	33	25	18
Calella	16	6	4	6	34	33	16
Martinenc	16	6	2	8	28	34	14
Europa	16	5	1	10	20	31	11
Iluro	16	4	3	9	21	33	11
Tàrrega	16	5	1	10	26	41	11

Partits per al diumenge vinent

Horta - Sants.
Calella - Iluro.
Granollers - Europa.
Sant Andreu - Martinenc.
Tàrrega - Terrassa.

A SANTS

El Sants, pletòric de joc i d'entussiasme, va vèncer el Terrassa per 6 a 0

Els que no van veure aquest partit consideraran segurament desproporcionat el seu resultat. Veritablement, sis gols són molts gols per a un equip que, com el Terrassa, ha evidenciat classe suficient per a ocupar un primer lloc en aquest campionat prepromocional. Però als que van assistir ahir al camp del carrer de Galileu no els va semblar que hi hagués massa desproporció sobre el terreny. Es van trobar un Sants magnífic de joc i que amb una empenta formidable anullava els esforços del Terassa per arribar a fer perillar el marc santsenc.

El partit sobre el paper semblava que havia d'acabar amb una diferència mínima pel guanyador. Estava descomptat que el guanyador d'aquest partit es trobaria amb immillorable situació per aconseguir el campionat i això feia preveure que es veuria qualitat de joc en tots dos equips.

En els primers moments del partit semblava que havia d'ésser així. Joc altern. Tant atacava equip com l'altre equip, però aviat els de Terrassa havien de desmoralitzar-se. Quan es porta-ven deu minuts de joc ja tenia el Sants dos gols al marcador, que eren força esperançadors en un partit com el d'ahir.

A partir d'aquests dos gols solament hi hagué un equip que s'anava imposant a mesura que avançava la partida i que fornia un joc espléndid a un tren fantàstic. Hi hagueren moments en què la pilota sortia disparada d'un peu a l'altre dels jugadors santsencs, sense que el Terrassa pogués abastar-la. El Sants, recolzat en el seu mig centre, Burguete, que fou, indubtablement, ahir el seu millor jugador, pogué dedicar-se a fons a l'ofensiva. Fruit d'aquesta ofensiva foren els quatre gols que tenien al seu favor en acabar la primera part.

Després del descans els santsencs continuaren jugant amb el mateix encert i el seu domini encara fou més aclaparador. El Terrassa, perduda la moral completament, es movia amb lentitud i quan aconseguia lligar alguna bona jugada els defenses del Sants impedien que es transformés en un gol.

D'aquesta forma s'arribà a la fi del partit amb sis gols a favor del Sants. Uns quinze minuts abans de finalitzada la partida va caure lesionat l'extrem esquerra del Terrassa, Bruno, que hagué d'ésser retirat del camp.

Del Terrassa, els únics que sobresortiren sobre els altres foren Guillamon i Bruno.

En les línies del Sants tots els jugadors lluitaren admirablement. Decidits en tota ocasió i amb confiança il·limitada en la victòria, forniren un partit que pot qualificar-se de formidable. No hi ha dubte que si en el partits que li resten juguen com ahir seran indubtablement campions.

Mereix especialment destacar-se del conjunt Burguete, que fou en l'eix de l'equip el mig centre que necessita un equip que vol ésser campió.

Arbitrà Santullano, que ho féu discretament.

Els equips foren els següents:

Sants: Puente, Campanyà, Maranges; Tella, Burguete, Barceló; Folch, Amposta, Solà, Borràs i Bonell.

Terrassa: Llopis; Brió, Bertomeus; Sibeques, Loyola, Catafalc; Marzo, Guillamón, Burillo, Sànchez i Bruno.

Els autors dels gols foren Sala (2), Borràs (2) i Amposta (2).

* * *

Abans d'aquest partit jugaren dues seleccions dels desapareguts Internacional i Centre d'Esports del que avui és la U. E. de Sants.

Els veterans compliren com a bons i algun d'ells encara demostraren la classe de jugadors de primera categoria.

Foren acomiadats amb una ovació de simpatia per la seva cooperació a l'homenatge que se celebrava ahir en honor del secretari del club, senyor Josep Soler Roig.

COSTA

A SANT MARTI

Martinenc i Tàrrega empaten a un gol

El Tàrrega ahir, al camp del Martinenc, va obtenir un inesperat i sorprenent empat. No va tenir l'equip visitant cap gros mereixement de conjunt ni de joc per a obtenir un honorable resultat contra un equip qualificat com el Martinenc, però va tenir un porter excellent, un defensa encertat i un mig entusiasta i jove. Tots tres van fer el miracle d'empatar el partit, neutralitzant l'obra atacant martinenca, que si bé va ésser encertada en mantes ocasions no va ésser, però, massa afortunada. Foren infinits els xuts que a gol ahir van etzivar els martinecs, però passaven tots arran de pal o bé el porter Florença els deturava amb encert i valentia. Escassament els targarins van arribar fins a Llagostera, perquè el seu atac no ho permetia de tan rublert de deficiències; però com que a darrera hora van saber, això sí, defensar-se molt bé i el davanter Colomer va saber aprofitar una "mala pensada" martinenca, per això van empatar. Que el Tàrrega, pel seu joc de conjunt, no mereixia empatar, ja ho sabem; però ¿i l'obra dels tres elements destacadíssims de què havem parlat i de l'encert en aprofitar una oportunitat, que no val per res? Que el Martinenc va jugar, en conjunt, més mereixedor de la victòria, també ja ho sabem; però si la sort no va acompayar-los i els seus davanters van tenir forces deficiències, qui ho dubta! Per nosaltres queda bé, doncs l'empat a un gol malgrat la justesa en aconseguir-lo puix que hi mancaven solament quatre minuts per a acabar el partit; però, ¿qué no era també ben justa la victòria momentània del Martinenc?

El partit, en conjunt no massa ben jugat, va ésser, però, correcte, i això ja és molt. Va interessar en el començament per l'empenta i els xuts martinencs enviats arran de pals o detinguts per Florença. Després va decaure molt i solament va tornar a despertar interès en acabar-se per la defensa encertada que del seu gol van fer els blau-grana de Tàrrega. El moment del gol d'empat potser va ésser l'únic emocionant del partit.

Els jugadors arrenglerats van ésser:

Martinenc: Llagostera, Catafau, Pica, Palau, Andreu, Moreno III, Esteller, Lara, Vilaseca, Casals.

Tàrrega: Florença, Sastre, Griera, Perera, Colungo, Tronchini, Canet, Hortet, Boada, Irla, Colomer.

El primer gol de la tarda i únic dels Martinencs obtingut durant el primer temps de joc van aconseguir-lo per mitjà d'una centrada de Casals que Esteller va arreplegar tan bé que va convertir-la en gol.

El de l'empat va ésser una passada "tonta" de Pica al seu porter Llagostera, sense adonar-se tal vegada que ben prop hi havia Colomer, el qual, aprofitant bonicament aquesta avinentesa, arreplegà la bala i l'engegà per baix i a un costat a dins del gol. Un gol sorprenent.

L'arbitratge de Planell va ésser dels més encertats que li havem vist.

ADRIA

A GRACIA

Europa, 0 - Sant Andreu, 1

L'Europa ha perdut novament en el seu camp, aquesta vegada davant el Sant Andreu, per la mínima diferència d'un gol a zero. Aquest partit és l'antepenúltim del Torneig Pre-promocional i això vol dir que l'Europa ja no té res a fer, que ja no pot classificar-se per jugar el pròxim torneig per a ingressar al grup A. No obstant això, hem de dir al entusiasta club gracienc que no es desesperi, que encara que ahir perdé davant el Sant Andreu, va ésser amb un resultat honorable, i si miréssim, en veritat, el resultat no s'adiu al que fou la lluita en el seu total desenvolupament. El nerviosisme que des de el començament fins a l'acabar s'apoderà dels jugadors i la deficient actuació de l'àrbitre, féu que diverses vegades tinguéssim que veure córrer pel mig del camp el servei del boquitl. Sort que mai no era d'importància la topada que rebien. Quan no era un jugador de l'Europa, era un del Sant Andreu que necessitava el corresponent servei. També s'arribà, amb motiu del nerviosisme, a què alguns jugadors "s'amanyaguessin" amb les mans, i tot això féu que el públic anés excitant-se que cridava i esbroncava al pobre senyor àrbitre per la manca d'energia. I és dóna el cas que el públic que més cridava era el que pertanyia al Sant Andreu, i nosaltres diem que si allí, al camp de l'Europa, hi hagués hagut un àrbitre amb energia, d'aquells que treuen jugadors del camp, estem segurs que el Sant Andreu hauria resultat més perjudicat que l'Europa.

Com assenyala el resultat, el Sant Andreu vencé a l'Europa per la mínima diferència. En el primer temps, i als cinc minuts, fou aconseguit l'únic gol de la tarda per mediació de Morales, amb motiu d'una indecisió de Llaborer. El Sant Andreu continuà dominant, durant els vint minuts primers d'aquesta part, a partir dels quals l'onze de l'Europa arribà a imposar-se, però no arribaren a marcar cap gol, gràcies a la gran tasca del porter del Sant Andreu i de la poca eficàcia en el remat de la davantera europeista.

En el segon temps la cosa anà desenvolupant-se igual, destacant-se Cruz a la porteria en deturar pilotes que la davantera europeista feia arribar fins a ell. També la davantera blanca es mostrà poc efectiva en el remat, i de resultes d'això veièrem com perdien ocasions immillorables de marcar per manca de serenitat.

Finalitzà, doncs, la partida amb la victòria del Sant Andreu per un gol a zero.

El senyor Baliu, que era el que arbitrava (?) el partit, ho féu bastant malament; tant, que mentre es jugava la partida temiem moltes vegades que no s'arribaria a acabar. A les ordres d'ell els equips foren:

Europa: Llaborer, Agustí, Ibàñez, Almiyana, Xifrer, García, Coromines, Montaner, Luisito, López, Holgado.

Sant Andreu: Cruz, López, Sesma, Sanxo, Davi, López, Esteve, Treviño, Blai, Morales i Ubeda.

Per l'Europa, els millors Holgado i García. A estones Montaner. Pel Sant Andreu, Cruz, Davi i Morales.

OCELL

A MATARO

Iluro, 2 - Granollers, 3

Es veié ahir a la tarda al camp Iluro una gran gentada. Aquest partit, com tots els celebrats entre mataronins i granollerinc, portà de sí una permanent rivalitat esportiva, que sense efectuar propagandes de cap mena desvetllen un interès general a tota l'afició futbolística.

Quasi sempre aquestes lluites s'han desglossat amb un anivellament de forces; en la d'ahir també ho fou. Si calgués cercar un superior se'ns faria difícil. Tant l'un com l'altre dels dos onzes es presentaren mancats d'alguns titulars; no obstant, aquests no desmereixen dels efectius.

El resultat final, que donà la victòria al Granollers, lamentant-ho molt direm que esdevingué per obra i mercè de l'autoritat de l'àrbitre. No obstant aquest lamentable atropellament comès per la manifesta parcialitat, fou digna d'aplaudir la correcta actitud del públic, que salvà sempre les seves bones formes, tot i haver-hi motius per a una extralimitació.

Es de doldre que les equivocacions, intencionades o no, de les decisions arbitrals alterin resultats. No és aquest el primer cas que li ha succeït a l'equip iluренc en aquesta competició. Aquests deplorables actes no fan sinó minvar l'afició a l'esport.

Vins Perelada

UN BON CONSELL

En la llista de les vostres provisions i dels vostres obsequis no obliden, senyora, el que ha de proporcionar més satisfacció: un bon vi, alegria i complement d'una bona taula

VINS PERELADA

Creacions: **Moscatell, Ambrosia, Dolç número 16. Vins de taula blanc i negre**

Agent: P. Quintana: Lluria, núm. 121.—Barcelona

CINEMES

COLISEUM

Avui, nit, a les 10:

Al llenç: el film Paramount

ESPIGAS DE ORO

comèdia de palpitant actualitat.

En l'escena: la cançonetista argentina

TANIA

amb el compositor Enric S. Discépolo

Preus corrents

Fantasio

Avui, nit, a les 10:

Estrena de l'interessant film:

SIEMPRE EN MI CORAZON

per Bàrbara Stanwyck.

PUBLI-CINEMA

Vegeu anunci especial a la

PAGINA DE CINEMA

MARYLAND

Passeig Urquinaona 5 Telèfons 21960

Avui, nit, a les 10:

LA PEQUEÑA DORRIT

Segons la novella de DICKENS

ANNY ONDRA

Una visió de les Balears

produida per UFILMS. Autor, J. ESTELRICH. Adaptació musical per 85 professors de la GRAN ORQUESTRA DE CONCERTS DE BARCELONA, sota la direcció del mestre M. SAMPER.

CINEMA PARIS

SEMPRE EL PROGRAMA MÉS ATRACTIU

Nit, a les 9'45:

Buster Crabbe en el divertit film esportiu

Campeones Olímpicos

(en espanyol)

Charles Bayer en el seu triomf

EL GAVILAN

Aquí a Mataró, ciutat que sempre ha mostrat ésser un poble esportiu, aquests deningrants falls l'han abatut molt.

Aquest partit no podia representar per als locals una esperança de classificar-se, sinó tan solament d'adquirir una major força moral. Al revés del Granollers, que amb la victòria s'accentuava al lloc de "leader". Això vol dir que aquests comentaris els fem més pel perjudici que d'aquest acte pugui sofrir un tercer, ja que d'haver-se dirigit com es requria aquest darrer hi hauria guanyat.

Anant al desglossament del joc direm que fou molt animat, jugat sempre en tren ben fort. Els fauts, encara que abundants, no foren dels d'importància. Transcorregué el primer temps sense funcionar el marcador.

Al cap de dos minuts de començar la segona part, Rubies aconsegueix el primer gol en arreplegar una pilota que Florença en una sortida forçada no l'havia pogut allunyar.

Al cap de deu minuts Ferrer fa una centrada a gol, i el porter granoller l'allunya amb tanta dissort que serveix per a endinsar-la més a la seva porta.

Al cap d'un minut d'aquesta jugada, d'una passada de Mas, Godàs obté el segon gol per als locals.

Manca un quart per a acabar quan l'àrbitre castiga una falta als locals, comesa pels forasters; és tirat el fre-kik, els ilurencs fan barrera, Florença allunya com pot el tret, però Garreta, amb ple fora de joc i sol amb el porter, obté l'empat; malgrat ésser l'àrbitre davant la jugada, el donà per vàlid. El gol de la victòria del Granollers assolit per Garreta amb més declarat fora de joc també l'aconseguí.

Componien els equips:

Granollers E. C.: Bel, Aranda, Ruiz, Torres, Sala, Rovira, Lluch, Garí, Garreta, Rubies i Manuel.

Iluro E. C.: Florença, Rafa, Vila, Joncosa, Mariages, Amat, Ferrer, Haro, Godàs, Mas i Riart.

De la tasca de l'àrbitre, senyor Pérez, que tant ens lamentem, no cal fer-hi altre comentari.

Resum: els locals, decepcionats per la pèrdua del partit, i els forasters gens contents d'obtenir una victòria en aquestes condicions. Els que assistiren al matx, en gran nombre, gens de satisfacció mostraren a la sortida del camp.

Se celebrà l'acte sense el més petit incident entre els espectadors. — BELLAVISTA.

A HORTA

Horta, 4 - Calella, 2

Jornada decisiva era per a aquests dos clubs en el Torneig pre-promocional. Això explica sobrerament el nerviosisme amb què s'ha desenrotllat el joc, ple d'una vivacitat extraordinària, pròpia d'un partit de campionat.

Es clar que a l'afició imparcial, la que no pertany als "istes", més li hauria plagut un partit més serè i més ple de jugades tècniques, que probablement haurien donat el mateix o millor resultat en el marcador. Però els "istes" més volen allò que això i només van a una cosa: a guanyar.

Haviem vist el Calella en altres encontres i hem de dir que ahir el vam veure més àgil i enèrgic i dur en la defensa, sempre perillós a l'atac, més a l'esquerra que a l'altra ala.

L'Horta guanyà el partit; però ahir l'Horta féu un gran partit? No. Jugà molt, això sí, però no n'hi ha prou per dir que ha jugat un bon partit, encara que el guanyi. La seva davantera, sempre perillosa, mantingué ferms i sostinguts atacs que posaren a prova la defensa i la bona "classe" del meta Zamoreta, i n'hauria tret més profit si a la seva vivacitat i domini hagués donat més cohesió al joc i més tècnica collocació. Malgrat saber resoldre a la segona part el marcador al seu favor, que en finalitzar la primera tenia en contra l'Horta per 2 a 1. I això és un mèrit que se li ha de reconèixer, puix que al gol de la primera part pogué afegir-n'hi tres més a la segona que li donaren la victòria amb el resultat apuntat.

Podriem destacar algunes individualitats, però volem ésser sobris en això i només farem constar la gran actuació dels porters dels dos equips: Banús per l'Horta, i Zamora, pel Calella. Ambdues defenses foren imprecises i més eficaços els davanters i la línia mitjana local.

Els equips estaven arrenglerats d'aquesta forma:

Horta: Banús, Carrió, Falguera, Solanes, Jmeno, Ribó, Garnacho, Brió, Ballester, Pi i Barnet.

Calella: Zamora, Miró, Colomer, Creixells, Arquer, Inglant, Coll, Busquets, Monzonís, Bernis i Napoleón.

F. A.

La jornada futbolística

Primera Divisió

Jornada de sorpreses llue donaran força a parlar fou la registrada ahir en el torneig lliguer.

El tres a un tret per l'Athletic de Madrid al Donòstia a l'Estadi Metropolità cau completament dintre la lògica, si a la fi decidim que en el futbol pot haver-hi quelcom de lògica. Normalment, en aquest partit només hi podia haver un guanyador: l'Athletic. I així fou. Fins el resultat de tres a un és el més admissible, tant en un partit amb el màximum de joc en els dos equips, com en una lluita en la qual els dos grups lluïren, com així ocorregué, el mínimum de les seves possibilitats. El Donòstia, amb la seva nova derrota, serà dificilíssim que pugui millorar la seva classificació.

A la Bonavista el Betis va vèncer, per la mínima diferència, l'Oviedo. L'afició espanyola, i en especial la de Madrid, estava pendent d'aquest partit. Sobre el paper es donava com a victoriós l'Oviedo, però la càtedra s'ha equivocat una vegada més davant aquest resultat sorpresa. Hom esperava quelcom més de la davantera ovetenca. El gol de la victòria bètica, mancant dos minuts per acabar l'encontre, serà un gol que donarà molt a parlar. Pel gol's el que es vulgui, el que és indubtable és que aquesta nova resurrecció bètica ve a rubricar l'afortunadíssima actuació dels del Patronat durant tota la Lliga i aproximats, amb la conseqüent alarma, pel Madrid al confiat títol, del qual, segons els experts, ahir els bètics s'havien d'acomiadar al camp de la Bonavista.

El dos a cap de l'Espanyol a Can Ràbia, davant l'Arenas, no és cap gran cosa, no és per a enorgullir l'onze propietari del terreny. Hom esperava un triomf espanyolista per més marge. Però també l'Espanyol està com Déu vol. Ara que per a l'Arenas, derrotat, tant li fa que sigui per dos gols com per cinc.

I estem davant un altre resultat sorpresa: la derrota de l'Athletic de Bilbao, a San Mamés, davant el Barcelona. Ara que si ho mirem bé, aquesta sorpresa també pot ésser relativa, perquè, després de la davallada demostrada pels bilbaïns a Chamartín, poc en podiem esperar. De totes maneres, és una sorpresa. Una derrota amb la qual l'Athletic ja es pot donar per definitivament acomiadat en les seves aspiracions al títol lliguer.

El Madrid ha derrotat a Sevilla el titular. Aquesta derrota sevillista pot o no pot ésser sorpresa. Segons el color del vidre amb què es miri. Per a nosaltres ho és solament a mitges. No desconfiàvem d'una victòria madridista al terreny sevillà; però d'una derrota mínima, tenint en compte com es defensen de bé els sevillans al seu camp i en l'espléndida forma que semblava estar Elzaguirre, que anava a tenir davant un atac central sense Sañudo.

Cinc a cap entrà el Racing, al Sardinero, al València. El més probable era una derrota valencianista, però no tan àmplia. El Racing deu haver fet un magnífic esforç per a assegurar aquesta victòria, que li servia per a allunyar-se ja gairebé definitivament del perill d'ésser cuista.

Segona Divisió

Bona i competida lluita ha d'haver estat la de Balaidos entre el Celta i l'Hércules. El dos a un a favor dels gallecs així ho acredita. La càtedra feia un empat o un resultat mínim. I ha sortit aquest darrer a favor dels propietaris del terreny. No és gens il·lògic. La derrota no és tampoc cap deshonra per als alacantins.

També una altra petita sorpresa a Valladolid. El Valladolid, al seu camp ha perdut per un gol a cap amb el Sabadell. Als vallisoletans se'ls espatllaren les coses i espatllades els segueixen. Honorable victòria per als sabadellencs, però que creiem els ha de servir per poca cosa, pel seu retard en la classificació.

El dos a cap entre el Múrcia i l'Osasuna, al terreny de la Condomina, assenyala un bell esforç per als murcians.

Feta excepció de Yermo, que feia més nosa que servei, tot l'equip de l'Arenes es comportà—sempre tenint en compte els jugadors que el formen...—admirablement. Voluntat, entusiasme, per a cercar-la allà on fos i la tingués qui la tingués, per a emportàr-se-la; per a tot, menys per a una cosa que en el futbol és fonamental: per al xut a gol. Així, davant de gol, s'acabava l'Arenes, s'esfonsava l'Arenes. Els millors elements de la davantera, l'interior dreta i l'ala esquerra, arribaren qui-sap les vegades davant de gol, i, que nosaltres ho recordem, només una vegada l'interior dreta va llançar un xut magnífic a gol que Martorell, amb el puny, encertà a desviar a corner.

Una línia mitjana discreta només, una parella de defenses més que discreta, particularment Arrieta, i un porter de bona collocació i millor vista. Així vam veure l'Arenes, que no es mereixia, en conjunt, ésser batut per dos gols de diferència i, si molt ens apuressin, potser ni per un tampoc, puix que si bé és cert que la primera part fou netament favorable a l'Espanyol, la segona ho fou a ells, a l'extrem que si la partida hagués acabat amb empat ningú no s'hauria atrevit a dir que era un resultat injust.

L'Espanyol, en canvi... Sembla mentida com pot baixar de joc un equip al qual s'ha vist fornir belles partides, a l'extrem de donar una impressió lamentabilíssima com l'Espanyol ahir. Hi hagué moments que àdhuc els seus partidaris i els seus simpatitzants, impossibilitats d'aplaudir i d'engrescar-se perquè el que veien no s'ho mereixia, i no atrevint-se a protestar perquè potser consideraven que no valia la pena d'enfadar-se, es lliuraren, i feren bé, a un esclat de rialles, tan seguit i persistent que semblava que en el camp, enlloc d'un partit de futbol, s'hi descabdellava, més aviat, un film de Charlot. No cal dir que en aquesta exhibició còmica de l'Espanyol hi hagueren jugadors que sobresortiren més que no pas els altres, i com que ens agrada donar a cadascú el que sigui seu, ens apressem a dir que en aquest partit els millors — que foren els pitjors... — van ésser Iriondo, Espada, Edelmiro gran i Manolín tot el partit i, a estones, Martí i Cristià. Silenciant els noms dels altres, s'entén que la seva tasca va poder ésser mirada, si no amb entusiasme, almenys amb benevolença, esent el seu mèrit principal que no es deixessin emportar per l'afany de fer riure que dominava els altres.

Iriondo—mireu el que són les coses...—va ésser qui marcà per l'Espanyol els dos gols que li valgueren els dos punts que l'allunyen definitivament del perill del descens; el primer, als 37 minuts de la primera part—de cap, rematant una centrada de Manolín—, i el segon als 40 de la segona, aprofitant-se d'una bona passada d'Edeelmiro petit i d'una mala intel·ligència entre Arrieta i Egusquiza.

Arbitrà el senyor Balaguer no tot el bé que podia tenint en compte que el partit, que semblava havia d'ésser qui-sap-lo agre, es tornà una pera en dolç.

Arrenglerà aquests equips:

Arenes: Egusquiza, Basagoitia, Arrieta, Arrieta (M.), Albéniz, Sauto, Del Río, Yermo, Lele i Zarraonandia.

Espanyol: Martorell, Hereter, Pérez, Martí, Espada, Cristià, Prat, Edelmiro, Iriondo, Manolín i Edelmiro II.

A BILBAO

Una brillant victòria del Barcelona per tres gols a cinc

Bilbao, 1. — El Barcelona derrotà l'Athletic de Bilbao a San Mamés per cinc gols a tres. Els equips de província comencen a perdre el respecte a San Mamés.

Diumenge el triomf del Barcelona fou merescudament obtingut. Els catalans jugaren amb un entusiasme extraordinari, que fou el que els assenyalà el camí del triomf.

Ja al primer temps els blau-grana sortiren per davant en el marcador amb un punt d'avantatge sobre els bascos.

Aquests foren els primers a marcar. Ho feren al cap de 14 minuts de joc per Elices, en rematar un bon servei de Bata.

Tres minuts més tard aconseguiren marcar un altre gol els bilbaïns, en una rematada de cap de Bata en centre d'Elices, però amb la puntació en contra es va créixer el Barcelona, que començà a dominar, i aprofitant-se de la fluixedat del porter contrari féu que els perills pels quals passaren a la meta basca fossin nombrosos.

Vint-i-cinc minuts després Raich envià un tret que fou tornat pel porter, però que Ramon rematà a la xarxa. Dos minuts més tard, en un còrner llançat pel Pagès, l'hongarès Berkessy, amb el cap, aconseguí el gol de l'empat, i el tercer fou obtingut per Raich en un servei de Vantolrà.

Transcorreguts quatre minuts del segon temps el Barcelona entrà el quart gol en un tret ras de Raich, i el cinquè fou marcat 33 minuts més tard.

Abans del darrer punt dels blaugrana els bilbaïns obtingueren el tercer gol en una gran juagada d'Elices, que fou el millor element de l'equip basc. Amb ell destacà Citaurren.

El Barcelona jugà amb gran entusiasme. La defensa tingué una bona actuació encara que Rafa va actuar amb excessiva violencia.

L'arbitratge de Canga Argüelles fou irregular.

Els equips eren:

Barcelona: Francàs, Rafa, Alcoriza, Pedrol, Berkessy, Lecuona, Vantolrá, Raich, Escolà, Ramon i Pagès.

Athletic: Ramon, Calvo, Urquizu, Cilaurren, Muguerza, Roberto, Careaga, Iraragorri, Bata, Chirri i Elices.

* * *

Deixant de banda els mèrits tècnics innegables del Barcelona, dos factors es destaquen en el moment de comentar aquest partit. L'un, l'entusiasme, la moral elevadíssima, dels jugadors catalans, que no van desanimar-se ni quan el marcador els era advers per dos gols a cap; l'altre, l'actuació deficientíssima del porter bilbaí, mancat de serenitat, atabalat i, finalment, completament desmoralitzat. Amb tot, l'actuació del Barcelona — sense distincions— fou excellent, i el públic bilbaí, així ho degué apreciar quan, a l'acabament del partit, palesant la seva esportivitat, acomiadà els jugadors catalans amb una formidable ovació.

NEGURI

Ahir a Can Ràbia

Un partit molt dolent de l'Espanyol que guanyà a l'Arenes per 2 a 0

El partit corresponent al Campionat de Lliga de la Primera Divisió—qui ho hauria dit, veient-los jugar!—que ahir a la tarda disputaren al camp de can Ràbia l'Espanyol i l'Arenes fou tan dolent, tan mal jugat, tan còmic enlloc de dramàtic que era, com el prevèiem tenint en compte la trascendència que per a uns i altres representava l'obtenció dels dos punts amb mires a la classificació i no pas pels primers llocs, sinó per als darrers, fou tan dolent, diem, que certament no val la pena que li dediquem un espai que altres informacions molt més importants es mereixen.

Que l'Arenes hagués fet una mala partida no fora per a criticar. L'Arenes, sense jugadors, classificat en el darrer lloc i sense possibilitat de sortir-se'n, segur d'uns descens de categoria que pot esser-li la mort, venia a can Ràbia vençut, sense moral i amb un davanter centre—Yermo—que potser si que es pensaven que així lluiria la seva clàssiva valentia, l'empenta, el xut i els cops de cap que li donaren una certa fama fa uns quans anys. Però Yermo no féu res. Es passà tota la tarda sense tocar una pilota, i si el vam reconèixer al camp no fou pas pel joc, sinó pels seus dos mocadors, puix que Yermo no en té prou de lligar-se'n un al cap, sinó que fa que ni pengi un altre a la cintura, a la manera de com el portava Pauli Alcàntara. Aquests dos mocadors fou tot el que ahir a la tarda lluï Yermo al camp de l'Espanyol.

Els presos i els processats

S'ha efectuat la lectura de càrrecs dels nostres amics gironins, encartats en la causa número 105, que correspon als fets ocorreguts a la Comissaria de la Generalitat de Girona la nit del 6 d'octubre. El fiscal qualifica el fet d'auxili a la rebellió militar, penat per l'article 240 del Codi de Justícia Militar, que assenyala de 12 anys i un dia a 20 anys de presó. També els demanen a cadascun d'ells cinquanta mil pessetes de responsabilitat civil.

* * *

El nostre company i amic, corresponsal de LA RAMBLA i "La Publicitat", senyor Lluis Bota i Villà, ha passat vuit dies allitat, a la presó de Girona, afectat de grip. Sortosament, avui, en vies de franc restabliment, s'ha pogut llevar.

A VALLADOLIT

Valladolid, 0 - Sabadell, 1

Valladolid, 1. — L'encontre Valladolid-Sabadell, corresponent al campionat de segona divisió, jugat ahir a la tarda en el terreny del primer, fou un dels pitjors partits que s'han vist aquesta temporada a la capital castellana.

L'equip local no donà cap resultat. Aconseguí dominar a estones, però la seva ineficàcia en les rematades fou absoluta. L'hongarès Kohut, que en els últims temps havia tingut actuacions encertades, formà en el centre de l'atac i no realitzà ni una sola jugada de mèrit. En el segon temps, l'equip varià les seves línies. A Kohut se'l rellevà a l'extrem, i poc després abandonava el camp per a no reaparèixer.

Els únics jugadors de l'equip local que compliren una mica foren Villanueva i Barrio.

L'equip català guanyà merescudament i sense gran esforç. Un cop aconseguit el gol, es replegaren a la defensiva i feren en aquesta tàctica una tasca molt útil. El seu millor element, el porter Macip, ben secundat pel defensa Blanch. En l'atac destacaren Sangüesa i Calvet.

Després de tirar alguns còrners els locals, es produí el gol dels forasters a conseqüència d'un centre de Sangüesa rematat oportunament per Galvani Deu minuts més tard l'equip vallisoletà marcà un gol que fou anullat per l'àrbitre, senyor Steimborn, per haver-lo precedit un foul de Sánchez al porter foraster.

El públic, al qual li produí certa contrarietat aquesta decisió, no cessà en la resta del partit de dissimular la seva hostilitat al col·legiat guipuscoà.

En la segona part dominaren els del Valladolid i el joc s'enduri bastant.

Equips:

Sabadell: Macip, Morral, Blanch; Argemí, Castillo, Gràcia, Sangüesa, Calvet, Perera II, Galvani i Perera I.

Valladolid: Irigoyen, Lozano, Pepín, Badillo, Fernández, Susaeta, Barrios, San Emeterio, Kohut, Sánchez i Clemente.

Atletisme

Una nova victòria de Catalunya en el IV Cross Les Arenes-Bilbao

El català Jeroni Joan vencedor absolut

Bilbao, 1 — S'ha celebrat la cursa pedestre Las Arenas Bilbao, organitzada per "Excelsius', 12 quilòmetres.

Es classificà en primer lloc el català Jeroni Joan, en 38 minuts, 52 segons, 2-5; va batre el rècord de la prova. Es classificà segon Alexandre Pérez; tercer, Coll; quart, Camí, i cinquè, Cilleruelo.

Per equips vencé Catalunya, seguit de Guipúscoa i Biscaia.

Organitzada pel diari "Excelsius", es disputà ahir la cursa a peu anomenada IV Cross Les Arenes - Bilbao, damunt un trajecte que s'apropa als dotze quilòmetres.

En realitat no es tracta de cap cursa a través dels camps, sinó d'una prova de característiques ben semblants a la nostra clàssica Jean Bouin.

Invitats pels organitzadors, prengueren part en aquesta competició alguns corredors catalans, tals com el campió peninsular, Jeroni Joan, i el campió comarcal. Francesc Camí i Miró. No podem asegurar si també formava part de l'equip Mir. També havien de desplaçar-se Mur i Andreu, cosa que no feren per trobar-se indisponibles.

Aquesta cursa constitui un esclatant triomf dels nostres representants que ensems assoliren una contundent victòria per Catalunya.

El nostres corredors, amb caràcter de revenja del darrer Cross peninsular, foren oposats als millors d'Espanya. Especialment els representants de Guipúscoa tenien grans desigs d'ésser acarats novament als catalans per tal de reivindicar-se de la seva recent desfeta a Sant Sebastià. Però no ho aconseguiren. A desgrat que l'equip català era format per un nombre ben reduït de corredors, a través dels dotze quilòmetres pogueren demostrar, una vegada més, la seva indiscutible superioritat damunt els millors de la Península.

El nostre gran campió Jeroni Joan, no solament demostrà ésser el millor, arribant primer a la meta, sinó que es permeté el luxe de millorar el rècord de la prova. Aquest detall, més que la mateixa victòria, constitueix una evident demostració de a seva categoria i superioritat. Joan cobrí la distància en 38 minuts i 52 segons.

En segon terme es classificà el campió peninsular de Marathon, Alexandre Pérez. Confessem que ens ha sorprès la seva intervenció en aquesta cursa, no per la notabilitat de la classificació assolida, sinó pels càrrecs que pesen damunt seu.

El campió de Guipúscoa de Cross, Coll, obtingué un tercer lloc, ben honorable si tenim en compte la major classe dels dos primers classificats. El quart premi correspongué al nostre campió, Francesc Camí, seguit del guipuscoà Cilleruelo.

En aquests moments no tenim més dades de la prova.

En la classificació regional Guipúscoa i Catalunya empataren a punts, empat que es resolgué a favor nostre per haver classificat el primer corredor.

Aquells que creien que en el darrer Cross peninsular Catalunya triomfà, gràcies a les característiques del recorregut i a l'estat del terrenys, tou i enfangat, s'hauran adonat i convençut que aquella tesi no tenia consistència. A Bilbao s'ha tornat a triomfar, i aquesta vegada no es tractava de cap Cross, sinó d'un terreny gairebé tot esfaltat.

I és que els corredors de classe el mateix triomfen damunt Cross que en pista o carretera.

Hòquei

Campionat d'Espanya

La primera semifinal dóna una victòria del Polo i un sorprenent empat entre el Club de Camp i Fundació del Amo

Està vist que els partits jugats entre el Polo i el Terrassa, ja siguin de Campionat regional, purament amistós i molt més essent en semifinal per al Campionat d'Espanya, són els de la màxima emoció, nerviosisme i fins i tot irritació i indignació, la qual cosa demostra com estarien de caldejats els ànims dels molts espectadors que ahir eren en gran quantitat al camp del Polo, i més sabent de la manera que va acabar l'últim partit del Campionat regional, i que ahir no acabà de la mateixa manera gràcies a l'energia dels àrbitres de l'encontre, per un costat, i als freqüents aclariments de la "benemèrita", car foren molts els que, en produir-se discussions entre els jugadors, saltaven al camp per a defensar els seus, i expansionar al mateix temps d'aquesta manera una mica el seu nerviosisme; es distingiren en aquesta "faena" els terrassencs, que ahir hi acudiren en gran quantitat, i el més graciós és que després diran per Terrassa que el públic barceloní saltà al camp, en greu perjudici per al físic dels seus jugadors. Es podia disculpar, però, ahir aquest nerviosisme existent entre els rengles terrassencs, el fet que el partit no es comencés fins després d'una hora i mitja més tard de la que hi havia anunciada, i tot degut principalment a què fallà l'àrbitre madrileny encarregat de dirigir l'encontre; primerament era l'encarregat el senyor Abad, després passà a mans del senyor Barrios i per causes desconegudes finalment al senyor Iglesias, el qual havia d'agafar l'exprés però agafà el correu, que té la seva arribada a Barcelona a les sis de la tarda, i, naturalment, no podia ésser a les onze al camp del Polo, i en arribar a Guadalajara va baixar i se'n tornà cap a caseta. Ho trobem molt fullestinesc, ara que no sabem quina mania tenen d'anar a cercar arbitres forans, havent-ne de catalans molt més bons que els madrilenys i més jugant-se el partit entre dos clubs catalans.

En no venir l'àrbitre els uns volien que se suspengués i els altres que es jugués, i després de llargues deliberacions s'imposa la Federació i ordenà que es jugués.

Quant als equips madrilenys, l'empat produït és un bon resultat per a la Fundació del Amo, l'equip del qual dóna mostres d'una gran regularitat i compenetració en tot el que va de temporada, i ara troba el fruit amb les seves actuacions.

Polo, 4 - Terrassa, 2

Amb una hora i mitja de retard comença el partit enmig d'una gran expectació per veure què passarà. Es porta a molt tren, el qual durarà tot el partit; al cap de cinc minuts anotem el primer penalty contra el Polo; el tirà molt bé Roig, però el para magistralment Capdevila; un seguit de bones jugades i vénen dos penaltys contra el Terrassa, sense variació i quant falten cinc minuts per finir el primer temps, en una gran passada de Caralt a Tarruella aquest corre driblant dos contraris i finalment Sarrà, que ha estat indecís, i marca el primer gol polista.

La segona part ha estat la més dura, però al mateix temps la que s'han fet més bones jugades; domina més el Polo, però el Terrassa marca l'empat gràcies a penalty molt ben tirat per Roig. S'animen els polistes i en una bona avançada de tota la davantera Tarruella s'avança i cedeix retardat a Caralt, el qual marca el desempat; s'origina un enorme batibull, per creure els de Terrassa que era falta i veiem com Francino tracta d'agredir l'àrbitre; cal que es moderi aquest jugador en les seves paraules i en els seus actes, ja que a la primera part ja havia estat expulsat del camp, el públic salta al camp i la guàrdia civil té feina.

Es reprèn el joc i pocs moments després Caralt torna a marcar en aprofitar un rebuig feble del porter contrari; pocs moments després torna a marcar Caralt i noves discussions. Apuntem un gol molt bonic de Tarruella, que l'àrbitre anulla per fora de joc, i quant mancaven segons per acabar el partit es fa una jugada confusa davant de la porta del Polo i l'àrbitre concedeix penalty-bully, que executat per Roig i Baguña el segon fa falta, el qual és el segon gol terrassenc.

A les ordres de Massip i Valls, que actuaren enèrgicament i amb encert, arrengleraren els equips de la manera següent:

Terrassa: Sarrà, Domingo, Argemí, Romeu, Argemí Simó, Francisco, Badiella, Roig Simó i Indurain.

Polo: Capdevila, Cabrera, Baguguñà, Pena, Gràcia, Renau, Rodon, Agustí, Tarruella, Caralt i Blasco.

Es distingiren per part del Polo, Capdevila, Gràcia, Tarruella i Caralt, i pels de Terrassa, Domingo, Argemí i Roig.

BASKET-BALL

Després del primer Catalunya-Castella

Després dels comentaris vius i llargs llançats aquests darrers dies entorn del primer Catalunya - Castella, ja ben poca cosa en resta dir; sols ens plaurà deixar escrit el nostre parer.

Abans de tot volem fer remarcar una realitat: el fracàs de la selecció catalana. I en dir això no és pas el nostre intent negar la tasca del seleccionador, ni dir-li simplement que s'ha equivocat; molt al contrari. Mantenint escollits els jugadors que havia d'escollir, i el conjunt que actuà era l'únic que podia fer-ho. Però els components no rutllaren.

Analitzat d'un a un els set vermells que sortiren a defensar el pavelló del nostre bàsquet no sabríem per on començar. Potser Muscat, potser Tomàs, perquè aquests dos foren els únics que se sortiren més airosament de la tasca glacial dels catalans. Els altres portaren a cap un partit sense transcendència i amarats d'una apatia general.

Un altre punt que perjudicà els vermells fou la dimensió de la pista. Es notava que actuaven en un terreny més reduït de joc. I una falla imperdonable dels representants catalans les tirades lliures. Hom dóna escassa importància als cops francs, i moltes vegades són la clau de la victòria. Dijous tinguérem un exemple eloqüentíssim amb els visitants.

I, finalment, suggerim una pregunta. Igual era seleccionar set jugadors que vuit, i sense voler indicar que l'arrenglerament d'un altre element pogués fer variar el marcador a favor nostre, ens hauria plagut veure Carbonell, del Barcelona, quan tothom notà que Maunier no rendia tot el seu joc i Brotons fluixejava. Posem aquest exemple, encara que no hem estat mai partidaris dels "cocktails" en bàsquet. Hem aconsellat sempre les seleccions a base d'un equip, variant un o dos elements, els imprescindibles, puix que les combinacions han estat i seran sempre el fracàs de les eleccions. Però la composició dels equips catalans d'avui exigia una tria i aquesta tria una vegada efectuara se l'havia de sotmetre a un entrenament intens i llarg, cosa que aquesta vegada ha estat impossible.

L'arbitratge del senyor Monerris cal conceptuar-lo de notable. Tal vegada si no hagués estat tan sever en el contacte personal el joc hauria guanyat en vistositat i en qualitat.

FRANCESC MATABOSCH

EL PARTIT DE PROBABLES I POSSIBLES AL GRAN PRICE

Dissabte tingué lloc el partit entre les seleccions de probables i possibles amb vistes a la competició que per a la Copa d'Europa tindrà lloc a Ginebra.

El primer temps del partits els equips es formaren de la següent manera:

Equip blau: Chazel, P. Alonso, E. Alonso, Ortega, Tomàs. (Al cap de deu minuts, Brotons i Gago substituïren Chazel i Tomàs.)

Equip vermell: Maunier, Carbonell, Font, Ruano i Muscat.

Els equips es formaren així:

Vermells: P. Alonso (4), Maunier (3), E. Alonso (7), Ruano (6) i Muscat (4).

Blaus: Chazel, Carbonell, Ortega (2), Tomàs (2), Ermengol (3) i Brotons.

Abans d'aquest hi hagué un partit Espanyol - Intendència. Fou guanyat pels primers pel resultat de 41 a 22.

Els equips eren:

Espanyol: Brotons (2), Gago (4), Sierra (2), Coll (14), López (6) i Roca (13).

Intendència: Chazel, Martínez, Catarineu (6), Vilaldach (7) i López (9).

Arbitrà Bertran, el qual tingué una actuació regular.

GRIFÉ & ESCODA S. L.
Fivaller (Ferràn), 36 i 38 : Plà de la Boqueria, 5
GRANS REBAIXES PER BALANÇ
EN JOCS CAFE, THE,
VAIXELLES, COBERTS,
CRISTALLERIES, PLATERIA,
OBJECTES PER A REGALS

NOVA URBANITZACIO
(FINCA TORRE DEL BARO)
Quaranta milions de pams quadrats de terrenys dintre el terme municipal de Barcelona es dividiran en SOLARS per a la construcció de Cases: Xalets, al comptat i a terminis de 10 i 20 anys. En inaugurar aquesta Urbanització donem com a REGAL
200 solars a 10 centims el pam quadrat
lliure de despeses d'escriptura i plans
Despatx: Corts Catalanes, 602, 4.rt - Telèfon 21309